

ΑΘΗΝΑΙ

Η ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φυλλάδ. 43.

Τόμος Β.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.
ΤΡΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1849.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

Τὴν 10 Ιουλίου 1553, ὥραν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν, μέγας κανονιών κρότος ἀντήχησεν εἰς τὰ πυργία τοῦ Δούραμ-Χάουζ, παλατίου τότε τοῦ δουκὸς τοῦ Νορθουμπερλάνδ, γενικοῦ ἔξαρχου τοῦ θασιλείου, ἐπὶ τῆς Θέσεως ὅπου τὴν στήριξεν εἶναι ἡ λεγούμενη ὄδος τῶν Ἀδελφῶν καὶ, τοῦ σημείου τούτου δοθέντος, καὶ ἀπειρών ἄλλων πυροχροτημάτων ἀμέσως ἀποκριθέντων ἀπὸ τὰ μέρη ὅλα τοῦ Ταμέσεως ὃπου ἦδύνατο νὰ τεθῇ ὅποιουδήποτε εἴδους ποροῦόλον, συνοδίᾳ μεγαλοπρεπῆς ἔξηλθεν ἀπὸ τὸ εἰρημένον παλάτιον, καὶ κατέβαινε τὸ φέρον εἰς τὴν ὅχην τοῦ ποταμοῦ προαύλιον. Ἐκεῖ, πεντάκοντα λέμβοι τὴν ἐπερίμεναν, περικεκοσμημέναι μὲ χρυσούφαντους τάπητας, καὶ προσέτι μὲ σημαῖας, ταινίας, ἀκροστόλια καὶ παράσημα μεταξοκέντητα δρίθοντα συμβόλων πολλῶν καὶ ἐμβλημάτων ἐκάστη στη δὲ λέμβος ἐρύμουσκει ὀλκάδα μεγάλην, πλή-

ρη ὁπλοφόρων ἀνδρῶν καὶ μουσικῶν. Θυμαστὸν ἀληθῶς καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα! ἐπίστευες δὲ ὅτι καὶ χαρμόσυνον ἦτον συγχρόνως, διότι νέα καὶ ώραια θασίλισσα ἀπήρχετο νὰ ἐνθρονισθῇ εἰς τὸν λεγόμενον Πύργον τοῦ Λονδίνου· ἀλλὰ χαρμόσυνον δυστυχῶς δὲν ἦτον! Ἀναμφιβόλως καὶ νέα ἦτον ἡ θασίλισσα ἐκείνη καὶ ώραια ἡ φύσις τὴν ἐπροίκισε, πλουσιώτερον ἵσως παρ' ἄλλην ὅποιανδήποτε θυγατῆν, μὲ τὰ δῶρα ὅλα τοῦ σώματος καὶ τῆς διανοίας· λαμπρὸν καὶ περιφανές εἶχε τὸ γένος· περιπλέον, παρίστανε θρησκείαν νέαν, τότε νεωστὶ εἰσαχθεῖσαν εἰς τὸ θηνός, καὶ μέλλουσαν νὰ κινδυνεύσῃ μεγάλως, ἵσως καὶ ἔξ ολοκλήρου νὰ καταστραφῇ, ἀν γυνὴ ἄλλη ἀντιποιούμενη τὸν ἀγγλικὸν θρόνον, ἡ θασίλιπαις Μαρία, ἐθασίλευεν ἀντ' αὐτῆς· Θιασώτας εἶχε, μεταξὺ ἕων ἐκκλησιαστικῶν, ἀνδρας διαπρέποντας εἰς τὸν κλῆρον διὰ τὰ φῶτα καὶ τὴν εὐγλωττίαν των· τέλος πάντων, τὰ στόματα ὅλα ἐγκωμίαζαν τὰς ἔρασμίας ὀρετάς της, τὰ ἔξοχά της προτερήματα, τὰ στράνιά της θέλγητα. . . . Καὶ ὡστόσον, καὶ μ' ὅλα τὴν λαμπρὰ ταῦτα πλεονεκτήματα, ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἡ πλησιεστέρων τοῦ ἀποβιώσαντος θασίλεως συγγενής, ἐπειδὴ πρὸ πάντων διαπρέποντας αὐτὴν μὲ τὴν ὑπερτάτην ἔξουσίαν ἦτον ἀνθρωπός μισούμενος ἐν γένει διὰ τὴν ὑπεροπτι-

κήν ἀγεωρχίαν του, ὁ πενθερὸς αὐτῆς δοῦξ τοῦ Νορθουμπερλάνδη, ἡ ἀναγόρευσις τῆς λέδης Ἰωάννας Δώδευ μεσπιστίας ἐνέπνει καὶ φόβους. Ὁθεν καὶ σταν ὁ ὑπερήφανος δοῦξ ἤρχετο, πᾶσαν πρωῖαν, εἰς τὸ ἀγροκήπιον αὐτῆς Σιών-Χάουζ, διόπου διῆγεν ἔως τότε μονήρη σχεδὸν ἔιον, καὶ τὴν συνώδευεν εἰς τὸ παλάτιον αὐτοῦ, ἐν μέσῳ πολυκρότου συνοδίας ἱππέων, κάμιμία εύφρυμία, κανές ἀλαλαγμὸς χαρᾶς, δὲν τὴν ὑπεδέχοντα διαβαίνουσαν. Οἱ λαὸς, ἀντὶ νὰ πανηγυρίσῃ τὴν εἰσοδόν της εἰς τὴν πρωτεύουσαν, ἐφύλαττεν ἀπ' ἐναντίας σκυθρωπὴν καὶ ἀπαίσιον σιωπήν. Ναὶ μὲν, ἡ νεότης καὶ τὸ ἀληθῶς ἔξαισιον κάλλος τῆς ἔκινου ζωηρὰν εἰς δόλους συμπάθειαν, καὶ ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ ἡγείρετο παντοῦ εἰς τὴν παρουσίαν της· ἀλλ ἀμέσως ἡ ἐμφάνισις τοῦ Νορθουμπερλάνδη, ἀκολουθοῦντος αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ κυτάζοντος τὸ πλήθος μὲ διέλεμπατα ζητοῦντα νὰ ἐμβατεύσουν εἰς τὰ κρύπταν διαλογισμῶν του, ἐπάγονε τὴν ἀπερίσκεπτον δρμὴν ἔκεινην, καὶ κατηφῆ ἀνησυχίαν ἕρριπτεν εἰς ὅλας τὰς καρδίας.

Τὴν προτεραίαν, ἡ λέδη Ἰωάννα Δώδευ, γνωστὴ μᾶλλον ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας της ὡς Ἰωάννα Γρεῦ, ἐπληροφορήθη περὶ τοῦ ὑψηλοῦ της προορισμοῦ, ἡ μᾶλλον, καθὼς ἡ ἴδια τότε τὸ εἶπε, περὶ τῆς διλεθρίας είμαρμένης της.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν, Ἐδουάρδος ὁ Γ' δὲν ὑπῆρχε μεταξὺ τῶν ζώντων. Οἱ Νορθουμπερλάνδη, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκράτησε μυστικὸν τὸ συμβάν τούτο, ἐλπίζων, διὰ πλαστῶν ἐπιστολῶν, ν' ἀπατήσῃ πρὸς καιρὸν τὰς δύνα διαστολαῖς, Μαρίαν καὶ Ἐλισάβετ, ἀδελφὰς τοῦ ἀποθεώσαντος μονάρχου· ἀλλὰ μαθὼν, ὅτι δόλαι του αἱ προφυλάξεις αὐταὶ ἀπέστησαν μάταιαι, καὶ ὅτι ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου του εἶχε φθάσει εἰς αὐτὰς, ἀπεφάσισεν αἴφνης νὰ ῥύψῃ τὴν προσωπίδα, καὶ ν' ἀναγορεύσῃ έσασίσσαν τὴν νύμφην του.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, συνοδέουμενος ἀπὸ μέλη τυντὸν αὐτοῦ δικαιιτέρου συμβουλίου, μετέβη εἰς Σιών-Χάουζ, καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Ἰωάνναν ὅτι, κατὰ τὸ διάταγμα τοῦ τελευταίου έσασίσσα (τὸ δόποιον διὰ βασιλιούργίας κατώθισεν ὁ δοῦξ νὰ λέηῃ), ἐπροσκαλεῖτο εἰς τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου.

Η λέδη Γρεῦ ἀπεποιήθη εὐθὺς τὴν ὑπερτάτην ἀξίαν, κηρύζασσα ἀδιστάκτως τὰ δικαιώματα τῶν ἀδελφῶν τοῦ Ἐδουάρδου, καὶ εἰπούσα μετὰ ταῦτα τὰ ἔξτης.

«Δέν εἶμαι τόσον νέα ὥστε νὰ μὴ γνωρίζω τὰς προδοσίας τῆς τύχης, καὶ νὰ μὴν ἔξερω νὰ προφύλαχθῶ. Ἄν ἡ τύχη πλουτίζῃ τυάς, σκοπὸν ἔχει μετὰ ταῦτα νὰ τοὺς ἀπογυμνώσῃ· ἀν ὑψίνη ἀλλούς, αἰτίᾳ εἶναι διότι θεῖει νὰ λέηῃ ἀκολούθως τὴν ἡδονὴν νὰ τοὺς κρημνίσῃ. Ἀνθρωπος δοτεῖς ἀπέλαθε χθὲς τὰ δῶρα τῆς εὐνοίας της, γίνεται σήμερον παίγνιον της. *Αν τὴν ἀρήσω τώρα νὰ μὲ στέψῃ, θὰ έσασθαι αὔξιον νὰ τῆς ἀποδώσω, συγχρόνως ἵσως, καὶ τὸ στέμμα καὶ τὴν ζωὴν... Ἐπειτα, ποιὸς εἶναι ὁ θρόνος τὸ δόποιον ἡ δολία της χειρὶς εἰς ἐμὲ προσφέρει; Θρόνος έσαιας, αἰσχρῶς ἀρπαγεῖς ἀπὸ τὴν ἔξτη Αραγωνος Αἰκατερίνην. Θρό—μας προσεγγίζονταις σκληρούς καταδιωγμούς. Ο

» νος τὸν ὄποιον ἐπλήρωσε μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Ἄννας ἡ Βολένα, καὶ ἄλλαι μετ' αὐτήν. Διατέλειον θέλετε ν' ἀναμιχθῇ τὸ αἷμά μου μὲ τὸ αἷμά των; Διατέλειον θέλετε νὰ προσφέρετε εἰς δόλοκαύτωμα καὶ ἄλλο ἀκόμη θῦμα; »

Ικανάς ὥρας ἐπέμεινεν ἀρνουμένη τοιουτορόπως ἡ Ἰωάννα ἀλλὰ τέλος πάντων, ὑπέκουσα εἰς τὰς προτροπὰς τῶν συγγενῶν της, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς θερμὰς ἰκεσίας τοῦ συζύγου της, τοῦ λόρδου Γουλφόρδ Δώδευ, τὸν ὄποιον περιπαθῶς ἡγάπα, ἡναγκάσθη νὰ ἐνδωσῃ... .

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωΐ, μεταβάτσα, ὡς εἰπαμεν, εἰς Δούραμ-Χάουζ, ἐδέχθη ἐκεῖ τὸ σέβας τῶν ὑπηκόων της, καὶ ἐφιλέθη εἰς γεῦμα πολυτελές, πρὸ τοῦ νὰ πορευθῇ μετὰ μεγάλης πομπῆς εἰς τὸν Πύργον τοῦ Λονδίνου, ὅπου, κατὰ τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα, οἱ έσασίσσεις τῆς Αγγλίας ἐπρεπε νὰ διελθουν τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς έσασίσσεις των.

Η διήγησίς μας ἀργίζει τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως της πρὸς τὸ ςχράδιον τοῦτο φρούριον, φρούριον τὸ ὄποιον ἐχρημάτισε διαδοχικῶς καὶ παλάτιον καὶ φυλακὴ τῶν ἐστεμμένων κεφαλῶν.

Δύο σεβάσμιοι ἦνδρες, ἀποτελουντες μέρος τῆς συνοδίας, ὁ Κράμπερ, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντορείρου καὶ ὁ Ρίδλευ, ἐπίσκοπος τοῦ Λονδίνου, ἀρχηγοὶ ἀμφοτεροὶ τῆς νέκτης εὐγγελικῆς ἐκκλησίας, κατέβαιναν τὸ προαύλιον συνομιλοῦντες. Οἱ πρῶτοις, ἀφοῦ ἐστρέψει τὰ διέλεμπατά του πρὸς τὸ πλήθος τὸ περιστοιχίον τὸ Δούραμ-Χάουζ, καὶ μένον ἀκίνητον καὶ σιωπηλὸν καθὼς τὴν πρωῖαν, εἶπεν αἰφνῆς πρὸς τὸν δεύτερον·

— Ή σιωπὴ αὐτη, μυλόρεδε, τίποτε καλὸν δὲν προαναγγέλλει· ἀν δὲν ἀπατῶμαι, εἰς τὸ έάθος τῶν καρδιῶν τούτων έσασίσσει νευράλη καὶ ἐπικίνδυνος δυταρέσκεια. Τοιαύτη δὲν εἶναι ἡ συνήθης ὑποδοχὴ τῶν ἀξιοτίμων πολιτῶν τοῦ Λονδίνου εἰς τελετὰς τόσον λαμπρὰς, καθὼς αὐτὴν τὴν δόποιαν ἡ Αὐτοῦ Ἑξάρχητης δοῦξ τοῦ Νορθουμπερλάνδη σήμερον ἡτοίμασεν.

— Εἴχετε δίκαιον, μυλόρεδε, ἀπεκρίθη ὁ Ρίδλευ· τὸ ἀκροατήριον ἐνώπιον τοῦ δόποιον ἐκήρυξα σήμερον τὸν θεῖον λόγον, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Αγίου Παύλου, ἐτόλμησε νὰ μουρμουρίσῃ ὅτι αἱ ἀπέδειξα ἐναργῶς, νομίζω, ὅτι ἡ νόθος γέννησις τῆς Μαρίας καὶ τῆς Ἐλισάβετ τὰς ἀπέκλειε τῶν δικαιωμάτων τοῦ θρόνου. Εἰς μάτην τοὺς ἀπέδειξε ὅτι, ἀν ἀνεχοντο νὰ έσασίσσει ἡ Μαρία, θὰ ἐπιπταν πάλιν εὐθὺς εἰς τὸ σκότος, εἰς τὴν εἰδωλολατρίαν· εἰς μάτην ἐξείθεσα τὰς ἀρετὰς τῆς νέας μας έσασίσσεις· εἰς μάτην τοὺς ἀνήγγειλα ὅτι ἡτοιμάζετο προκατόχου της· μὲ ἀφίνων μὲν νὰ λέγω, ἀλλ ἔξηλθαν ὅλοι· μὲ πρόσωπα ἀνθρώπων ἀποφασισμένων νὰ μὴν ἀναγνωρίσουν ποσῖς τὴν ἀξιοθηῆτην πλάνην των.

— Ναὶ, ναὶ, εἶναι δόλα προμηνύματα μεγάλων πολιτικῶν ταραχῶν, ἀπεκρίθη στενάζων ὁ Κράμπερ, καὶ, μολονότε εἰς ήματς δὲν ἐδόθη νὰ προγρωπίζωμεν τὸ μέλλον, φρεσούμαι διὰ τὴν ἐκκλησίαν προσεγγίζονταις σκληρούς καταδιωγμούς. Ο

Θεός ἀς μᾶς σώση! ὁ Θεὸς ἀς φυλάττῃ τὴν Βασιλισσαν Ἰωάνναν, καὶ ἀσφαλῆ προστάτιν μας! Ἄν ἡ Μαρία Βασιλεύσῃ . . . .

— Ἀν Βασιλεύσῃ ἡ ὑποκρίτρια καὶ ψευδευλα-
ῆς αὐτὴ γυνὴ, τὸν διέκοψεν ὁ Ρίδελος συσπῶν τὰ
όφρούδια, ἡ Σεβασμιότης Σου καὶ ἐγὼ δὲν θὰ έραδύ-
νωμεν νὰ λάθωμεν εἰς τὸν Πύργον τὴν θέσιν τοῦ
Γάρδινερ καὶ τοῦ Βόνερ . . . . Άλλ’ ἂν ὑποθέσωμεν
ὅτι οἱ φόβοι μας εἶναι ἀληθεῖς, ἀν ὑποθέσωμεν
ὅτι ἡμέραι πονηραι ἔρχονται, ὅτι ἡ Ήώμη καὶ αἱ
έδειλυριαι της θὰ ὑπερισχύσουν ἐκ νέου, καὶ ἡ ἐκ-
κλησία μας ἔχει ἀνάγκην μάρτυρος, ίδιου ἐγώ, εἴμαι
ἔτοιμος.

— Καὶ ἐγώ ἔτοιμος εἶμαι, ἀνεκραζεν ὁ Κράμμερ
μὲ τόνον θρησκευτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Οπίσθεν αὐτῶν ἔρχοντο δώδεκα Γάλλοι λαμπρῶς
ἐνδεδυμένοι· ἐφόρουν οὗτοι ὑπενδύτας ἀπὸ ὕφασμα
δαμασκηνὸν λευκὸν μὲ χρυσᾶς ὁρέδους· ἐπενδύτας
κοντοὺς ἀπὸ θειοῦδον κόκκινον, ἐνδεδυμένους ἐσω-
θεν μὲ μεταξωτὸν ιοθεφές, καὶ σαρκόχρα θρακία. Οἱ
εὐγενεῖς οὗτοι ἄνδρες, ζωηροί, εὐκίνητοι, εὔρω-
στοι, ἀπετέλουν τὴν συνοδίαν τοῦ κυρίου Ἀντωνίου
Νουάλ, πρέσβεως τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Ἐξόκου
τοῦ Β’. Ήκολούθει μετὰ ταῦτα ἵσος ἀριθμὸς ἱπποτῶν
Καστιλλίων, ὥπαδῶν τοῦ κυρίου Σίμωνος Ρέναρδο, πρέ-
σεως τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Ε. Φοροῦν-
τες θειοῦδας μαύρα, χωρὶς κάνενα στολισμόν, οἱ
Ισπανοὶ οὗτοι διέφεραν τόσον τῶν κομψῶν Γάλλων
κατὰ τὴν σοζαρότητα καὶ ἐμβρίθειεν τῶν κινημά-
των των, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀπλότητα τῶν ἐν-
δυμάτων.

Ο Σίμων Ρέναρδος δὲν ἦτον ὀλιγώτερον σεμνῶς ἐν-
δεδυμένος· μόνον κόσμημα ἔφερε τὸ παράστημον τοῦ
Χρυσοῦ Δέρατος. Καὶ ώστόσουν, ἐν μέσῳ ὅλης τῆς
λαμπρᾶς ταύτης συνοδίας, αὐτὸς ἵστως εἶλκε καὶ
προσήλουν περισσότερον τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων.
Ἐπειδὴ πρόκειται νὰ παραστήσῃ πρόσωπον ἔξοχον εἰς
τὴν Ιστορίαν ταύτην, δὲν εἶναι ἴσως ἀκτός τοῦ προκει-
μένου νὰ ἐνδιατρίψωμεν λεπτομερέστερον εἰς τὰ τῆς
ἔξωτερικῆς μορφῆς του. Τὸ ἀνάστημά του δὲν ἦτον
ὑψηλόν· ἦτον ἴσχυνδος, πλὴν εὔρωστος· τὸ πρόσω-
πόν του, μελαγχροινὸν εἰς ἄκρον, ἐφαίνετο ἀκόμη
μελαγχροινότερον διὰ τῆς ἀντιθέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν
πώγωνα· καὶ τὸν μύστακα, ὄντας σχεδὸν λευκούς·
εἶχε μακρὰν καὶ κυρτὴν τὴν ρίναν· οἱ δὲ κατάμαυ-
ροι ὅρθαλμοί του ἤστραπταν τόσον, ὡστε δίλγοι
ἀνθρώποις ἥδυναντο νὰ ὑποφέρουν τὴν λάμψιν τοῦ αὐ-
τηροῦ καὶ ἐξευγητικοῦ του διλέμματος. Καὶ τὰ κινή-
ματά του ὅλα καὶ ἡ ἔκφραστις τοῦ προσώπου του εἶχαν
τι μυστηρώδες, ἐμπνέον φόρον· ὁ δὲ φόρος οὗτος δὲν
ἦτον ὅλογος, διότι ποτέ δὲν ἐσυγχώρησεν Ζερίν, οὕτοι
κάνεν μέσον ἐκδικήσεως ἀφῆκε ποτὲ ἀμετα-
χείριστον. Διπλωμάτης ἐπιτήδειος, χαίρων εἰς ὑπέρ-
τατον θαύμαν τὴν εὔνοιαν τοῦ ἴσχυροτέρου τῶν
ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης, διαθέτων, καθὼς ἐλέ-
γετο, θησαυροὺς ἀπέιρους, ἔχθρος ἀδυσάπητος,
φίλος ἀπιστος, ἐραστὴς ἐπικίνδυνος, ἀναμιγνυόμενος
εἰς ὅλας τὰς πολιτικὰς ὁρδιουργίας, εἰς ὅλας τὰς
συνωμοσίας, ὁ Σίμων Ρέναρδος ἔχρημάτισεν ἱκανὸν
καιρὸν ὑποκείμενον ἐκπληκτικῶς καὶ φρίκης εἰς

τὴν αὐλὴν τοῦ Εδουάρδου· εἶλκυσε δὲ συγχρόνως
τὰς ὑποψίας καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ Νορθουμπερ-
λάνδου, θεωροῦντος αὐτὸν ὡς ἐπικίνδυνον ἀντίπαλον.
Διενέεις συγχναὶ εἶχαν ἀναφυῇ μεταξὺ τῶν δύω
τούτων πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἴσχυρῶν ἐπίστης καὶ φο-
ρερῶν ἀμφοτέρων. Τὴν σήμερον ὅμως, ὁ δούζ, εὐ-
ρισκόμενος εἰς θέσιν ἀκροσφαλῆ καὶ κρίσιμον, ἐνό-
μιζε φρόνιμον νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὴν ἐχθροπάθειάν
του ἀνακωχὴν, ὑπαγορευομένην ἀπὸ τὰς περιστά-
σεις, καὶ νὰ πλησιάσῃ, πρὸς ὧραν τούλαχιστον, τὸν
ἀνταγωνιστὴν του τοῦτον, τοῦ ὄπισθου ἡ κακὴ πρὸς
αὐτὸν διάθεσις, ἀπροκαλύπτως καρυττομένη, ἡδύ-
νατο καιρίως νὰ τὸν βλάψῃ.

Προικισμένος μὲ περισσοτέρων παρὰ τὴν ἀναγ-
καιοῦσαν εἰς αὐλικὸν ἀξίαν, καὶ μὴ στερούμε νος
τοιαύτης μήτε ὡς διπλωμάτης, ἀλλ’ ὑποδεέστε-
ρος ὃν κατὰ τὴν πανουργίαν, τὴν τόλμην, καὶ τὴν
ἀνωτέραν ἵκανότητα τοῦ συμπρεσβευτοῦ του, ὁ
πρέσβυς τῆς Γαλλίας Νουάλ θὰ ἦτον ἀνίσχυρος
ἀντίπαλος κατὰ τοῦ Ρέναρδο, ἀν εύρεσκοντο εἰς θέσιν
πολεμίαν μεταξύ των· ἀλλὰ μῆσος τότε κοινὸν τοὺς
ἥνονεν! Πᾶντας ἀμφότεροι εἶχαν ὄμοσει τὸν διλε-
θρόν του, καὶ τὸν διλεθρόν τῆς παρ’ αὐτοῦ ἀναγο-
ρευομένης Βασιλίσσης.

Μόλις ἐμβῆκαν εἰς τὴν λέμβον των, ἀπεικ-
αρύνθησαν ὁπωσδιαν ἀπὸ τοὺς ὄπαδούς των, καὶ ἡρ-
χιε μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἔξης μυστικὸς διάλογος·

— Πόσον νομίζεις θὰ διαρκέσῃ ἡ παροῦσα κω-
μῳδία; ἡρώτησε γελῶν ὁ Νουάλ.

— Οὕτε μίαν ἡμέραν, οὕτε μίαν ὡραν, ἀν οἱ δύσ-
πιστοι αὐτοί, ἀλλὰ καθ’ ὑπερβολὴν δεῖλοι Ἄγγλοι
θελήσουν νὰ ἐνωθοῦν μεταξύ των καὶ νὰ ἐμπιστευ-
θοῦν εἰς ἐμέ.

— Νὰ ἐμπιστευθοῦν εἰς σέ; ἀπεκρίθη χαμογε-
λῶν πονηρῶς ὁ Νουάλ· ἀλλ’ αὐτοὶ φθοῦνται πε-
ρισσότερον σὲ παρὰ τὸν Νορθουμπερλάνδ.

— Χωρὶς ἐμέ τίποτε δὲν θὰ κατορθώσουν, ἀπε-
κρίθη ψυχρῶς ὁ πρέσβυς τῆς Ισπανίας. Ακούσε
καλὰ τοῦτο, Νουάλ. Έγώ, ὁ Σίμων Ρέναρδος
δικαστής τοῦ Αμόν εἰς Φράνσι-Κοντέ, καὶ ἀντι-
πρόσωπος ἀνάξιος τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος Κα-
ρόλου τοῦ Ε., κρατῶ εἰς χειράς μου τὴν τύχην τῆς
γηραιᾶς Αγγλίας.

— Λ! ἀ! ἀ! νὰ σ’ εὐλογήσῃ ὁ Θεός! . . . .
Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μαδρίτη, κύριε δικαστά, ἔγεινε,
καθὼς βλέπω, διδάσκαλος εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς
κομπορόγμοσύνης!

— Δέν κομπορόγμονω, κύριε, λέγων ταῦτα, ἀπε-
κρίθη σοθιρῶς ὁ Ισπανός. Άν εἶχα ἐνωθῆ μὲ τὸν
Νορθουμπερλάνδ καὶ μὲ τὸν Σουφόλκη, θ’ ἀνέβαινε
βέβαια ἡ Ιωάννα εἰς τὸν θρόνον. Παρέχων δὲ τὴν
συνδρομήν μου εἰς τὸ ἰδιαίτερον συμβούλιον, τὸ
ὅποιον, καθὼς πολὺ καλὰ γνωρίζεις, μισεῖ μυστι-
κῶς τὸν δοῦκα ὡς ἡμέτερη, θ’ ἀρπάσω τὸ σκῆ-
πτρον ἀπὸ τὴν νύμφην του, καὶ θὰ τὸ δώσω εἰς τὴν
Μαρίαν. Σοῦ λέγω δὲ καὶ ἀλλο· μάθε ὅτι, ἀν δὲν
ἥθελα νὰ κάμω θειασιότεραν τὴν καταστροφὴν τοῦ
Νορθουμπερλάνδ, εἰς τὴν ἔρουσίλαν μου ἦτον νὰ
μὴ τὸν ἀφήσω νὰ φθάσῃ οὕτε ἔκει ὅπου εἴσησεν,

Άλλα τώρα ἐπροχώσησε τόσον, ώστε εἶναι ἀδύνατον εἰς αὐτὸν νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

— Τὸ κατ' αὐτοῦ μῆσός μου δὲν εἶναι κατώτερον τοῦ ἑδίκου σου, κύριε Ρέναρ, καὶ ἡ πτῶσις του δὲν θά μὲν χαροποιήσῃ ὀλιγάτερον παρὰ σὲ, ἢ ἀλλον ὄποιονδήποτε τῶν ἔχομέν του· δὲν ἡμπορῶ δύμως καὶ νὰ κλείσω τοὺς ὄφθαλμους εἰς τὴν δύναμιν του. Οἱ ἐπιστήθιοις φίλοις του μέγας ναύαρχος Κλιντὼν εἶναι κύριος τοῦ Πύργου, καὶ ὁ Πύργος εἶναι πλήρης στρατευμάτων καὶ πολεμοφοδίων· τὸ Βασιλικὸν ταριεῖνον εὑρίσκεται εἰς χεῖρας του δουκός. καὶ στρατὸς καὶ στόλου εἶναι εἰς τὴν ἔξουσίαν του· καὶ περιπλέον, τὸ ἴδιαιτερον συμβούλιον ἐπεκύρωσεν ὅλας τὰς ἀποφάσεις του, ὥστε σεν δρόκον ὑποταγῆς εἰς τὴν Ιωάνναν, ἐκήρυξε τὴν Μαρίαν νόθον, καὶ, ὡς τοιαύτην, ἀνίκανον διαδοχῆς.

— Πολὺ καλά! ὅσα ἐπεκύρωσαν θὰ τ' ἀκυρώσουν . . . Άλλ' εἶναι καιρός, Νουάλ, νὰ σου τὰ εἰπῶ ὅλα. Όμοσέ μου πρῶτον ἐπὶ τῶν ιερῶν εὐαγγελίων ὅτι ἡμπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς σέ.

— Τὸ όχυνω . . . Ἀρκεῖ, ἐπερόσθετε χαμογελῶν, τὸ σχέδιόν σου νὰ μὴ περιέχῃ τι ἐναντίον εἰς τὰ συμφέροντα τοῦ Βασιλέως καὶ κυρίου μου Ἐξέκου τοῦ Β'.

— Περὶ τούτου κρίνε σὺ ὁ ἴδιος· πρόκειται περὶ συνωμοσίας κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Νορθουμπερλάνδου.

— Οὕτι δά! . . . καὶ ποῖος ὁ ἐνεργῶν τὴν συνωμοσίαν;

— Αὐτούς σὲ ἐνόνω μὲ τοὺς συνωμότας.

— Τὰ ὄνοματά των;

— Τί σὲ μέλει; Ἐγὼ εἴμαι ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν. Εμβαίνεις;

— Εὐχαρίστως· ἀλλὰ κατὰ ποῖον τρόπον ὁ δούς θὰ θανατωθῇ;

— Διὰ τοῦ δημίου. Τοῦ φυλάττομεν θάνατον εἰς τὸ ὕπαιθρον· τὸν θάνατον τῶν προδοτῶν.

— Πάντοτε μυστηριώδης ὑπῆρχες, κύριε, εἶπε ξηρῶς ὁ πρέσβυτος τῆς Γαλλίας, καὶ τοιούτος εἶσαι παραποτὲ σήμερον . . . Μολατᾶντα, Ἐγὼ εἴς ὅλης καρδίας ἐγκαίνω εἰς τὴν συνωμοσίαν. Τῇ ἀληθείᾳ, μεγίστην εὐχαρίστησιν θὰ λάβω ἀν προσφέρω εἰς τὴν Βασιλίσσαν Μαρίαν τὴν κεφαλὴν τοῦ Νορθουμπερλάνδου δᾶρον ὅχι ὀλιγάτερον εἰς αὐτὴν εὐπρόσδεκτον, παρὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Κικέρωνος εἰς τὴν Φουλέσιν.

— Τὸ ἔδικόν μου δᾶρον θὰ ἡνιάι ἀπειράκις εὐπροσδεκτότερον, εἶπε, θλοσυρῶς θλέπων, δίκιανος προσφέρω τὴν ὡραιοτέραν, — τὴν σοφιστέραν καὶ ὡραιοτέραν, — κεφαλὴν τῆς Αγγλίας, τὴν κεφαλὴν τῆς Βασιλίσσης Ιωάννας.

Διαφρούντος τοῦ διαλόγου τούτου, ἡ συνοδία γένεται, προστεθέντων μελῶν πολλῶν τοῦ ἴδιαιτερου συμβούλου, δύοιν τησαν οἱ κόμητες Αρονδέλ, Σριουσθούρ, Ὁντικτών καὶ Πεμπρώκ, ὁ λόρδος Κόθαμ, ὁ λόρδος Ρίτς καὶ ἀλλοι τινὲς ἄνδρες διάσημοι, μεταξὺ τῶν δύοιν δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν τὸν κύριον Γουέλλιαμ Σεσίλ, πρῶτον γραμματέα τῆς ἐπικρατείας, τὸν ὄνομασθέντα μετά ταῦτα μέγαρον λόρδον Βάργλεϋ. Οἱ Πεμπρώκ καὶ διάσηλονότι δὲ ἐπροσποιούντο ἀταραξίαν, ἥτον φανερὸν δτι ταραχὴ μεγάλη τοὺς

ἐκυρίευε. Σταθείσης πρὸς καιρὸν τῆς κορυφῆς τῆς συνοδίας, ὁ Σεσίλ, ἀρπάζων τὸν θραγίον τοῦ Πεμπρώκ, εἶπε μὲ ταχύτητα εἰς τὸ αὐτόν του·

— Ἐγχθημεν, μυλόρδε! οἱ ἀπόστολοι σου πρὸς τὴν Βασιλίσσαν Μαρίαν ἐσυλλόφθησαν, καὶ οἱ πιστοί μου ὑπηρέται, Καιγούδ καὶ Ἀλφόρδ, ὑπέστησαν τὴν αὐτὴν τύχην. Κατ' εὐτυχίαν, αἱ ἐπιστολαὶ τὰς δύοις ἔφεραν εἰχαν συνταχθῆ διὰ κρυπτογραφίας· ἀλλ' ὅταν ἀπαχθῆσαν, ὑποφίει τοῦ Νορθουμπερλανδοῦ ἡγέρθησαν, ἡ ἑκδίκησί του δὲν θὰ θραδύνῃ. Εὗχομεν ἀκόμη καιρὸν νὰ φύγωμεν· δὲν ἡμποροῦμεν ἀρά γε νὰ εὑρωμεν πρόφασιν τινα, ὡστε νὰ καταλάθωμεν ταχέως τὴν κατοικίαν σου εἰς Βαινάρδες-Καζίλες; Άν πατάσωμεν τὸ κατώφλιον τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου, ή ζωή μας εἶναι εἰς κίνδυνον,

— Εγώ δὲν ἐνοχοποιοῦμαι τόσον καθὼς σὺ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ κόμης· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀν ξτον, ποτὲ δὲν θ' ἀπεφάσιζα ν' ἀποφύγω κινδύνουν ἀπειλοῦντα, καθὼς ἐμὲ, οὕτω καὶ τοὺς λοιποὺς συντρόφους μου συνωμότας. Εἴπειτα, ἐπροχωρήσαμεν παραπολὺ, ὥστε δὲν εἶναι πλέον δυνατὸν νὰ ὀπισθοδρομήσωμεν. Άς γεινη λοιπὸν τὸ θέλημα τοῦ Γύψιστου· καὶ, δύοιανδήποτε ἔκβασιν λάβῃ ἡ ἐπιχείρησί μας, ἐγὼ τὴν δέχομαι ἀγοργύστως. Άς μὴ λησμονήσωμεν δύμως ὅτι ἔχομεν εἰς τὸ μέρος μας τὸν Σίμωνα Ρέναρ, δοτις μόνος του εἶναι ίκανὸς ν' ἀντιπαραταχθῇ κατὰ τοῦ Νορθουμπερλανδοῦ, καὶ κατ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ διαβόλου, ἀν ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ ὁ διάβολος θὰ κηρυχθῇ ἐναντίος μας. Θάρρει λοιπὸν, φίλε, καὶ θὰ μείνωμεν κύριοι τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

— Άν εἶχα τὴν αὐτὴν περὶ τοῦ Ρέναρ Βεβαιότητα, θὰ εἶχα καὶ πλειοτέραν ἀφοίαν· ἀλλὰ γνωρίζω τόσον τὰς καταχθονίους ἁρδιουργίας του, ἐδοκίμασα τοσάκις ὁ ἴδιος τὴν δολιότητα καὶ ἀπιστίαν του, ὥστε δὲν ἔχω πρὸς αὐτὸν τὴν παραμικρὰν ἐμπιστοσύνην.

— Τὸν ἀδικεῖς, μὰ τὴν ψυχήν μου, τὸν ἀδικεῖς. Εὐνῷ προχωροῦμεν, θὰ σὲ κάμω νὰ ἡσυχάσῃς περὶ τῆς εἰλικρινείας του εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν . . . Μετ' ὅλιγον δύμως, διότι, θλέπεις, ἐκτὸς τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ ἡμῶν τῶν δύω, οἱ λοιποὶ δῆλοι ἐμβῆκαν εἰς τὰς λέμβους . . . Παρατήρησε πόσον δὲ καιρὸς μετεβλήθη αἰφνιδίως· τρομερὸ θύελλα θὰ ἐκραγῇ ἐπάνω τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου. Κακὸς οἰωνὸς διὰ τὸν Νορθουμπερλάνδῳ!

— Ή δί' ήμᾶς, εἶπε περίλυπος ὁ Σεσίλ. Τὴν στιγμὴν ταύτην, δυνατὸν σάλπισμα ἀνήγειλε τὴν προσέγγισιν τοῦ Νορθουμπερλανδοῦ, συνοδεύοντος τὸν δούκα τοῦ Σουφλίκ, πατέρα τῆς Βασιλίσσης. Άδυνταν εἶναι νὰ φαντασθῇ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς πρᾶγμα μεγαλοπρεπέστερον τοῦ Βασιλίσματος τοῦ Νορθουμπερλανδοῦ, ἡ λαμπρότερον τῆς στολῆς του. "Αν καὶ οἱ χαρακτῆρες δῆλοι τοῦ προσώπου του, καὶ τὸ ἀστεῖον πρὸ πάντων θλέμμα του, ἔξεφραζαν ἀκαμψίαν, ἀγερωχίαν, ὑπεροψίαν, ἥτον εἰς ἄκρον ὡραιός ἀνήρ· τὸ ἀνάστημά του σύμμετρον, οὐφλόν, καὶ τὸ κίνημά του ἡγεμονικόν δόλον δὲ τὸ σῶμά του εἶχε τι εὐγενές καὶ ἵπποτοκόν. Οἱ Ιωάννης Λώδλεϋ, δούκος τοῦ Νορ-

θουμπερλάνδ, ὁφείλων εἰς τὴν ἀδιαφιλονείκητον ἀξίαν του, καὶ ίδιας εἰς τὰ σπάνια αὐτοῦ προτερήματα ὡς πολιτικοῦ ἀνδρὸς, τὴν ὅποιαν κατεῖχεν ὑψηλὴν θέσιν, πεντηκοντούτης ὥν τότε περίπου τὴν ἡλικίαν, ἐφύλαττε τὴν ἴσχυρὰν στάσιν καὶ τὴν εὐρωστὸν εὐκινησίαν ἀνδρὸς τριακονταετοῦς. Ό Σουφόλκης, νεώτερος ὀλίγα τινὰ ἔτη, ἔφερε πρὸς αὐτὸν, καθὼς ὅλοι, σέβας καὶ ὑποταγῆς τινα δειλὴν, ὅχι τόσον ἔνεκα τῆς ἀξίας, ὃσον ἔνεκα τοῦ προσωπικοῦ τοῦ γενικοῦ ἐξάρχου τοῦ Βασιλέου χρακτῆρος. Ό Εὐρίκος Γρεύ, δούξ τοῦ Σουφόλκη, ήτον, κατὰ τὸν παλαιὸν ἀγαθὸν χρονογράφον Χώλινσεδ,

«Ἄγκηρ λαμπρᾶς καταγωγῆς, εὐγενοῦς δὲ καὶ εὐ-» προσίτου φύσεως· εὔκαμπτος καὶ εὐαπάτητος ὑπὲρ τὸ » δέον, ἀν καὶ ὑψηλόφρων καὶ ἀτρόμητος· εὐόργυ-» στος καὶ εὐερέθιτος ὡς οὐδεὶς ἄλλος, ἀλλ᾽ εὔκολος » καὶ νὰ καταπραῦνεται, καὶ νὰ μεταμελῆται μάλιστα » πικρῶς ἀν, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ὄργης του, εἰ-» πεν ἢ ἐπραξέ τι ἔναντίον τῆς Δικαιοσύνης ἢ τῆς » φρονήσεως· ἀκέραιος καὶ ὅμαλος εἰς τὰς ἰδιωτικάς » του σχέσεις καὶ ἀμνησίκακος· δὲν ἀνείχετο μὲν τὰς » ὕδρεις, τὰς ἐσυγχώρεις δὲ μακροθυμῶν ὅταν οἱ ὕδρει-» σται, μετανοοῦντες, ἐζήτουν πάλιν τὴν φιλίαν του » ἀνὴρ ἀγαθὸς τὴν ψυχὴν καὶ ἐλευθερίος· πεπαι-» δευμένος ὁ πωασοῦν ὁ ἤδιος, καὶ μέγας τῶν πε-» παιδευμένων προστάτης· τόσον, ὥστε εἰς πολλοὺς » ἔξ αὐτῶν ἐδείχθη ἀληθῆς Μαικήνας· δὲν ἦτον ὑπερ-» ήφανος, δὲν ἦτον ἀγέρωχος καὶ ὑπεροπτικός· καὶ » ἡγάπα καλήτερα τοὺς ἀπλοῦς καὶ ἀπονηρεύτους, » παρὰ τοὺς πανούργους καὶ κόλακας.»

Οἱ δύω δοῦκες ἔμελλαν καὶ αὐτοῦ νὰ καταβοῦν τὸ προαύλιον, ὅταν εἴς τῶν ὑπηρετῶν, πλησιάσας αὐτούς, καὶ προσκυνήσας ἀδαφιαίως, ἐνεχείρισεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Νορθουμπερλάνδ. Κόφας οὗτος τὸ μεταξωτὸν νῆμα, καὶ συντρίψας τὴν σφραγίδα, ἀνέγνωσε μὲν δίστιν τὸ περιεχόμενον καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐσκυθρώπασε τὸ πρόσωπόν του, μετ' ὀλίγον δὲ μειδίαμα ἄγριον συνέστειλε τὰ χεῖλη του.

— Οἱ τοὺς προδότας! εἶπε μὲν σιγαλὴν φωνὴν στραφεὶς πρὸς τὸν Σουφόλκη... Ἀλλὰ τώρα τοὺς ἔχω πλέον εἰς τὰ δίκτυα, καὶ, μὰ τὸ πολύτιμον αἷμα τοῦ Χριστοῦ, δὲν μοῦ φεύγουν πλέον!

— Ποίαν γέναν συνωμοσίαν ἀνεκάλυψες, ἀδελφέ μου; ἡρώτησεν ἀνήσυχων δούλων.

— Νέαν ὅχι... ἀλλ' ἐκείνην τὴν ὅποιαν ὑπώπτευα. Μόνον δτι αἱ σκευωρίαι των ἔλαθαν μορφὴν ὁρίστικωτέραν καὶ κινδυνωδεστέραν.

— Δὲν ὄνομάζεις τοὺς συνωμότας... Ἀλλὰ συμπεραίνω δτι λαλεῖς περὶ τοῦ ἰδιαιτέρου συμβουλίου.

— Ναι, ἀδελφέ μου, τοῦ ἰδιαιτέρου συμβουλίου. Οἱοι εἰναι ἔχθροι μου... ἔχθροι σου... ἔχθροι τῆς Βασιλίσσης. Ή παροῦσα ἐπιστολὴ μὲν πληροφορεῖ δτι τεκταίνεται σκευωρία κατὰ τῆς ζωῆς μου.

— Ο Θεός νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τοιαύτην συμφοράν!... Δὲν ἡμπορῶ ὅμως νὰ πιστεύσω δτι τὰ μέλη τῆς ἀρχαίας μας ἀγγλικῆς εὐγενείας θὰ καταδεχθοῦν νὰ συναριθμηθοῦν εἰς τὸ χαμερέπες σύστημα τῶν δολοφόνων.

— Ο ἀρχηγὸς τῆς καταχθονίου ταύτης σκευωρίας δὲν εἰναι Ἀγγλος.

— Δὲν ἡμπορεῖ θέναια νὰ ἔναι δούλος, δ ἀμέριμνος Νουάλ!... Ἄ! ἐμάντευσα εἰναι ἀναμφιβόλως δούλος δούλος τοῦ ἀρδιούργος ἐκεῖνος, δούλος της Σίμων Κέναρ.

— Τὸ ἐμάντευσες εἰναι δούλος Σίμων Κέναρ.

— Οι δὲ συνένοχοι αὐτοῦ ποιοι εἰναι;

— Δὲν τοὺς γνωρίζω ἀκόμη, ἀλλὰ τοὺς ἔκαμψα νὰ πέσουν ὅλοι εἰς τὴν αὐτὴν παγίδαν καὶ, καθὼς οἱ ὄρνιθοι ἔραι, δὲν θὰ φεισθῶ οὔτε τοῦ λάλου πτηνοῦ, οὔτε τοῦ ἀρπακτικοῦ ὄρνεού. Προπαρεκεύασα στρατήγημα, διὰ τοῦ ὄποιου θὰ διακρίνω τὸ ἀληθὲς ἀπὸ τὸ ψευδές χρυσίον... Πῶς θὰ σοῦ φανῆ διτιώρα θὰ σοῦ εἰπῶ, ἀδελφέ μου; ἐπιστολὴ ἐστάλη ἀπὸ τὴν Μαρίαν πρὸς τὸ συμβούλιον αὐτὸ τῶν προδοτῶν, ἐπιστολὴ διὰ τῆς ὁποίας διεκδικεῖται ἡρητῶς...

— Τί;

— Τὸ στέμμα.

— Ἀληθινά;

— Ἰδού, ηκολούθησεν δούλος θούμουπερλάνδ δείξας αὐτὴν τυλιγμένην περὶ τὴν ἔξουσιαστικήν του φάρδον. Θά τὴν καθυποέαλω ὑπ' ὅψιν των ἐντὸς ὀλίγου... Ἀλλὰ, πρὸ τῆς ἀναγωρήσεως μου, πρέπει νὰ δώσω τὰς ἀναγκαῖας διαταγὰς διὰ τὴν ἀναγόρευσιν... Προσκάλεσε τοὺς κήρυκας, εἶπεν ἀποτειγόμενος πρὸς τὸν ὑπηρέτην.

Ἐλθόντων δὲ τῶν κηρύκων, εἶπε πρὸς αὐτούς·

— Άναγορεύσατε ἄνευ ἀναβολῆς τὴν Βασιλίσσαν Ιωάνναν εἰς Κρούν-Τσαΐριγγη, εἰς Τσηψάδην καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Στόλου. Πχραλάβενε δὲ φρουρὰν ἵκανήν, καὶ, δποι ἀκούσετε φιθυρισμὸν, μεταχειρισθῆτε τοὺς ταρχοποιοὺς καθὼς αξίζουν. Ακούετε;

— Όρισμός σας, Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθησαν οἱ κήρυκες λαμβάνοντες ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὸ προκήρυγμα.

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν, ἐνῷ δούλος ἐμβαίνειν εἰς τὴν λέμβον μὲν τὸν Σουφόλκη.

Προηγουμένων δύω σαλπιγκτῶν, εἰς τῶν λοχαγῶν τῆς φρουρᾶς κατέβη τότε τὸ προαύλιον, καὶ ἀνήγγειλε μεγαλοφώνως δτι ἡ Αύτης Μεγαλείστης θὰ βασίλισσα Ἰωάννα ἐμβαίνειν εἰς τὴν Βασιλίκην λέμβον. Εἰς τὸ μεταξὺ τοῦτο, ὁ ὄρυανδος ἐπὶ τὸ μᾶλλον ἐσκοτίζετο, καὶ, μόλις δεύτερος κακονοίων κρότος ἐξεβαίνει τὴν ἀγγελίαν ταύτην, ηκούσθη αἴφνης θροντὴ φοβερά, ὡς φωνὴ ἀπειλητική καὶ ἀπαίσιος. Θένεν δούλοι οἱ περιεστῶτες, προσβληθέντες ἀπὸ δεισιδαίμονα φρίκην, ἔμειναν ἔκθαμβοι καὶ ἀπόπληκτοι καὶ δούλοι της στιγμὴν ἔφαγον ἡ βασιλίσσα. Πλησίον αὐτῆς ἤρχετο ὁ σύζυγός της λόρδος Γιούλφροδης Δώδεκα, νέος ὥστις ἐκληρονόμησε μὲν τὸ ἀρρενωπὸν κάλλος, τὴν φιλοδοξίαν καὶ τὴν ὑψηλοφροσύνην τοῦ πατρός του, δὲν εἶχε δὲ οὔτε τὰ ἔχοντα προτερήματα οὔτε τὴν Βασιλίαν πανηράν τοῦ δουκός. Ήκολούθησεν τὸ εὐγενές ζεύγος αἱ δούλισσαι Νορθουμπερλάνδ καὶ Σουφόλκη, ἡ λέδη Αστιγγη, θυγάτηρ τῆς πρώτης, καὶ πάμπολλοι ἀλλαζόντες, ὑπανδροῦσσαι τὴν Βασιλίειαν, ἐκ τῶν περιφανεστέρων οἰκογενειῶν τοῦ Βασιλείου.

Οταν εἶδε τὴν Ιωάνναν, ὁ λαός δούλος, ἀν καὶ

προκατειλημμένος κατ' αὐτῆς, ἀφῆκεν ἀκουσίως
κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ. Ποτὲ λαμπρό-
τεροι καλλωπισμοὶ δὲν ἐξωράσσαν λαμπρότερα θέλ-
γητρα· τὸ δὲ έλέμμα της ἦτον τόσον υπερήφανον
καὶ γλυκὺν ἐνταῦθῃ, ὥστε, ἐνῷ ἐπέβαλλε τὸ σέβας,
ἐπεκαλεῖτο συγχρόνως καὶ τὴν ἀγάπην. Πρὸ δὲ τούτου
εἶχε φθάσει τὸ δέκατον ἔκτον τῆς ἡλικίας της
ἔτος· ἀλλὰ, καὶ εἰς τὴν παιδικὴν σχεδὸν ταύτην
ἡλικίαν, εἰς τὸ μέτωπόν της ἐφαίνετο ἡδηνή φρό-
νησις τῶν ὡρίμων τῆς ζωῆς χρόνων. Καὶ τοῦτο
διότι, μέχρι τοῦ καιροῦ ἐκείνου, διήρχετο εἰς τὴν μο-
ναξίαν καὶ τὴν μελέτην πολλάκις ἐκ τῶν ὡρῶν αἴτι-
νες, εἰς τὰς λοιπὰς συνομηλίκους της, παρέρχονται
μεταξὺ τῶν διασκεδάσεων καὶ τῆς ἀπορᾶς· διότι,
ἀφοῦ ἐνησχολήθη εἰς τὴν ἀπόκτησιν θεατράτων καὶ
εὑριστάτων γνώσεων, ἀφοῦ ἐμαθε πολλὰ, ἐμαθεν
ἀκόμη περισσότερον, ἐμαθε δηλαδὴν νὰ συλλογίζεται·
διότι, τέλος πάντων, εἰς αὐτὴν, καθὼς εἰς τὸν
Αούκουλλον, ἡ μάθησις καὶ ἡ σκέψις, Βοϊθούμεναι
ἀπὸ μεγάλην καὶ εύτυχη ὁζύονται, ἀνεπλήρωνται,
οὕτως εἰπεῖν, τὴν ἔλλειψιν τῆς πείρας.

Καθ' ἦν δὲ στιγμὴν ἐπάτησε τὸν σανιδωτὴν γέφυραν, ἥτις, χάριν εὐκολίας καὶ ταχύτητος, εἶχε ζευχῆν εἰς συγκοινωνίαν τῶν λέμεων μὲ τὴν ὅχθην, λέμβος ξένη, κωπηλατουμένη ἀπὸ νεανίαν εὐκίνητον καὶ ῥωμαλέον, ἀπεσπάσθη ἀΐφνης ἀπὸ τὸν θεοῖς λικὸν σολίσκον, καὶ, μολονότι πολλοὶ θήλεισσαν νὰ τὸν ἐμποδίσουν, ἔφθασεν ἀπροσδοκήτως εἰς τοὺς πόδας σχεδὸν τῆς Ιωάννας. Τότε, γυνὴ γραῖα, καθημένη ὥπισθεν, ἐστηκώθη καὶ ἔτεινε τοὺς ὥραχίονας αὐτῆς πρὸς τὴν θασίλισσαν. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτον πενιχρῶς ἐνδεδυμένη· ἀπὸ τὸ σκεπάζον τὴν κεφαλὴν της ἀρχαιοπρεπὲς κάλυμμα ἐξήρχοντο ἀτάκτως ἔστρυχοι πυκνοί καὶ λευκότριχες· ἀλλ' ἡ φυσιογνωμονία της ἦτον πολλὰ ἐκφραστική, καὶ τὸ θήρος της ἔρεσκε πολὺ περισσότερον παρότι ἐπρομήνυεν ἡ ταπεινὴ της κατάστασις. Ἀτενίσασα αὕτη πρὸς τὴν Ιωάνναν ἴκετικὰ βλέμματα, ἀνέκραζε·

— Χάριν, χάριν!

— Τὴν ἔχεις ἀπὸ τοῦδε, ἀπεκρίθη εὑμενῶς ἡ
Εαστίλισσα.

Kai, σταθεῖσα ὄλιγον, ἐποόσθετε.

— Τί θέλεις;
— Νὰ είσαι σώσω.... Διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ
Θεοῦ, μὴ πναγάνεις εἰς τὸν Ήδώνα!

—Καὶ διετί οὐδὲ μᾶτι.

— Μή μ' ἐρωτᾶς! ἐπανέλαβεν ἡ ἀγνωστος, πυρίους ἔχουσα τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ συνοδεύουσα τοὺς λόγους της μὲν εὐεῦτα τρόπον τινὰ ἔξυπναστικόν. Μή μ' ἐρωτᾶς, ἀλλὰ μόνον ἀκουσε τὴν συμβουλὴν μου.... Σοῦ τὸ λέγω καὶ πάλιν, μὴ πηγαίνῃς εἰς τὸν Πύργον! Εἰς τὸν Πύργον εἶναι κίνδυνος.... κίνδυνος διὰ σέ.... διὰ τὸν σύζυγόν σου.... κίνδυνος διὰ πᾶν ὅ, τι ἔχεις προσφιλές.... Ἐπίστρεψε, ἐνῷ εἶναι ἀκόμη καιρὸς, ἐπίστρεψε εἰς τὴν ἐρημίαν σου τοῦ Σιών-Χάσους.... Ἐκδύσου τὰ βασιλικά σου ἐνδύματα.... Απόδος τὸ στέμμα εἰς ἐκείνην ἀπὸ τὴν όποιαν τὸ ἥπασες, καὶ τότε μακρὰ καὶ εὐδαιμών ζωὴ σὲ περιμένει. Ἀν δύμως έάλης τὸν πόδα σου εἰς τὴν λέυκον ταύτην, ἀν

πατήσης τὸ κατώφλιον τοῦ Πύργου, ὁ πρῶτος ἥλιος
τοῦ ἐρχομένου ἔτους δὲν θὰ λάμψῃ ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς σου!

—Φύλακες, ἔκραξε, προδόξας εἰς τὸ ἐμπροσθεν, ὁ λόρδος; Γυιλφόρδ Δώδλεϋ: ἀπομακρύνατε τὴν μάγισσαν ταύτην καὶ τὸν σύντροφόν της, καὶ φυλάξατέ τους ἀσφαλῶς!

— Ήσύχασε, ἀγαπητέ μου λόρδε, εἰπε νὴ θώάννα
μὲ γλυκύτητα ἀκαταμάχητον. Η πτωχὴ αὕτη γυνὴ¹
παραφρονεῖ.

— Ὁχι, μιλεδή, δὲν παραφρονῶ, μολονότι εἴ-
παθα πολλὰ ὕστε νὰ παραφρονήσω.

— Ήμπορῶν ἢ ἀνακουφίσω τὰς συμφοράς σου;
— Όχι κατ' ἄλλον τρόπον, εἰμὴ ἀκολουθοῦσα

— Ποία είναι σήμερα τα πάντα; — Τα πάντα;

— Ήματι είσαι σύ, ηρωτήσεν οργιλως ο λόρδος Δώδηλεϋ, ήτις τολμάτις νὰ λαλήσι μὲ τόσον θάρρος πρός τὴν Βασίλισσάν σου;

— Εἶπαι ή Γύωννωρ Βράχι, τρεφόδης τοῦ ποτὲ λόρδου προστάτου Έρρίκου Σεϋμούρ, δουκὸς τοῦ Σόμμερσετ, καταδικασθέντος εἰς θάνατον, χάρις εἰς τὰς στυγερὰς φρεδιούργιας τοῦ πατρός σου!

—Γύναι, μάθε ὅτι ὅσα λέγεις τὰ λέγεις μὲ
κίνδυνον τῆς ζωῆς σου.

— Το ηζένω, ἀλλὰ διὰ τὸν φόβον τοῦτον δὲν θὰ σιωπήσω. Ἀν κατορθώσω νὰ σώσω ἀπὸ τὸν προφανῆ του ὅλεθρον τὸ νέον καὶ ώραιον τοῦτο πλάσμα, τὸ δύοιον τὰ τεχνάσματα τοῦ πατρός σου ἔφεραν εἰς τόσον φοβερόν κίνδυνον, ὀλίγον μὲν μέλει διὰ τὴν τύχην μου. Θὰ πληρώσω ἀκριβά τὴν τόλμην μου, δὲν ἀμφιβολῶ. Θὰ παραταθῇ ἡ τιμωρία καὶ μέχρι τοῦ ἐγγόνου μου αὐτοῦ, τὸν δύοιον ἑδῶ διλέπεις. Ἀλλὰ, καὶ ἀν οἱ λόγοι μου οὔτοι θὰ ἔησαν οἱ ἔσχατοι τοῦ στόματός μου, καὶ ἀν ἀκόμη ὁ θάνατος τοῦ τελευταίου τούτου γόνου τοῦ αἴματός μου θὰ ἔησαν συνέπεια τῆς τόλμης μου, ἐπρόσθετε θέτουσα τὴν χειρὰ εἰς τὸν ὕμνον τοῦ κωπηλάτου δότις ἡγέρθη ἀμέσως, δὲν θὰ παύσω νὰ σᾶς λέγω. Μὴ πηγαίνετε εἰς τὸν Πύργον· μὴ πηγαίνετε!

— Ἀσκεπῆ κράτει τὴν κεφαλήν σου ἔμπροσθεν
τῆς θαυμάσιας, ἀχρειε! εἴπεν εἰς τῶν δορυφόρων
πίπτων κατὰ γῆς τὸν πῖλον τοῦ νέου μὲ τὴν ἄκρην
οὐ δύπλου τοῦ.

—Δέν είναι Βασιλισσά μου, ἀπεκρίθη ἀρρέως νεανίας. Βασιλισσά μου είναι ἡ Μαρία . . . Ο δριστής καὶ ἡ Παναγία νότιον σύλλογον!

— Ήσύχασε, Γιλβέρτ! εἶπεν ἐξουσιαστικώς ἡ γάννωρ.

—Προδοσία! προδοσία! ἐκραύγασάν τινες τῶν
ὑγειῶν. Θάνατος εἰς τοὺς δύω προδότας!

— Κάνεις μὴ τοὺς κακοποιήσῃ, εἰπεν ἡ Ἰωάννα· τοὺς ἀφίσουν νὰ φύγουν ἐλεύθεροι. Ήμεῖς, μορόδε, ἀς πηγαίνωμεν εἰς τὸν Πύργον.

—Ακούσει με, εύγενική κυρία, προτού νά μάς χω-
μουν, έπανέλαβεν ή γραία! ακούσει με, σε παρακα-
ώ!... Είς παλάτιον ζχι, είς φυλακήν προθαί-
εις... Ιδὲ τὸν οὐρανὸν τοῦτον, διασχιζόμενον
πὸ τὰς ἀποστάσεις ποδὶ μῆδος στημένη, ἦτορ μάρμ

ρὸς καὶ εὐθίος, ὡς προσμειδῶν πρὸς ὅλους ἡμᾶς ἀμά-
ῃθεῖς, ζοφερὸς ἔγεινε καὶ ἀπειλητικός. Εἶναι οἰωνὸς
τὸν δόπιον ἀφρόνως περιφρονεῖς!

— Εξω! Εξω! ἀνέκραξεν ὁ λόρδος Γυιλφόρδ.

—Καὶ σὺ, λόρδε Γιούλφορθ Δώδευ, ηκολούθησεν ἡ Γώννωρ, ὁ ἐνωθεῖς μὲ τὸν ἀτικον πατέρα σου καὶ προσπαθήσας νὰ πείσῃς τὸν σύζυγόν σου νὰ δεχθῇ τὸ στέμμα, μὴν ἐλπίσῃς ποτὲ νὰ κυβερνήσῃς τὸ Βασίλειον τοῦτο. Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρός σου, εἶσαι νευρόσπαστον ἑτεροκίνητον. Άφου χρησιμεύσῃς εἰς τοὺς σκοπούς του, θὰ σὲ ρίψῃ κατὰ μέρος, ἢ οὐ' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ σὲ, καθὼς ἀπηλλάχθη ἀπὸ τὸν λόρδον Σεϋμούρ, διὰ τοῦ δημίου. ἢ καθὼς ἀπηλλάχθῃ ἀπὸ τὸν κυρίαρχον αὐτοῦ Ἐδουάρδον τὸν ΣΤ', διὰ τοῦ δηλητηρίου.

— Κακότροπε ! ἐψιθύρισεν ὁ Δώδλεϋ . . . Άς τὴν
ρέψουν εἰς τὴν φυλακήν !

— Ὀχι, ἀγαπητέ μου λόρδε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα. Δὲν ἔλεπεις ὅτι τὰ φανταστὰ παράπονα τῆς δυστυχούς ταύτης διετέραξαν τὸ λογικόν της; Εἶναι πιστή εἰς τὴν μνήμην τοῦ λόρδου προστάτου, καὶ τίποτε ἄλλο. "Αν ἡ Εαστιλέα μου πέπρωται νὰ ἔναι τόσον Ἐραχεῖα, καθὼς αὐτὴ θέλει νὰ μὲ πείσῃ, τούλάχιστον δὲν θὰ τὴν χαρακτηρίσουν πράξεις σκληρά. Ή πρώτη πράξις τῆς ἔζουσίας μου θὰ ἔναι πράξις εύμενείας... Λάθε τοῦτο τὸ δάκτυλίδιον, πτωχή μου γραῦα, εἴπε περάσασα εἰς τὸν δάκτυλόν της ἐκλεκτὸν ἀδάμαντα· καὶ, ὅταν λάβῃς ἀνάγκην φίλου, κατάρχυγε εἰς τὴν Εαστιλισσαν Ἰωάνναν.

Η Γρύνωρ ἐδέχθη τὸ πολύτιμον δῶρον μὲν Ἐλέμπια
ματαὶ ἀνεκφράστου εὐγνωμοσύνης· δάκρυα ἀφθονα
κατέβρεξαν τὰ Ελέφαρά της, καὶ ἔπειτα γονυπετής
εἰς τὸ ἔδαφος τῆς λέμβου, κρύπτουσα μὲν τὰς δύνω
της χεῖρας τὸ πρόσωπον. Ἀμέσως δὲ ἔγγονός της
ἔστρεψε καπηλατῶν τὴν λέμβον, ήτις ἀφαντος ἔγει-
νε μεταξύτῶν πολλῶν, ἀπὸ τὰς ὁδοίκας εὐφημίκι οὐδό-
φωνοι ἡγέρθισαν ὑπὲρ τῆς ἀγαθότητος, τῆς μεγαλοδιω-
ρίας καὶ τῆς συνετῆς εὐσπλαγχνίας τῆς θαυματίσσες.
Η Ἰωάννα ἐν τούτοις, κινουμένη ἀπὸ ἐπαινετὸν με-
τριοφροσύνης αἰσθημα, ἔσπεισε νὰ καταβῇ εἰς τὴν
λέμβον της, καὶ ἔκλεισεν εὐθὺς τὰ μεταξωτὰ παρα-
πετάσματα· καὶ ὅταν τὰ εὑρισκόμενα πλησίον τῆς
πλοιάρια τοῦ στολίσκου ἀπεμακρύνθισαν, ἔδειπε
σκεπτική καὶ σύννους τὴν ἀρχαίαν γοτθικὴν μητρό-
πολιν τοῦ Ἁγίου Παύλου, κατατετραφεῖσαν ἀκολούθως
ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ Λονδίνου, καὶ ἀνακαίνισθεῖσαν
μετὰ ταῦτα κατὰ τὸ ὄποιον φέρει καὶ τὴν σήμερον
νεώτερον σχῆμα. Τόσον δὲ φοιβερῶς ἔρυχατο ἡ
Οὐελλα ὑπεράνω τῆς ιερᾶς ταύτης οἰκοδομῆς, ὥστε
κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἔλεγες ὅτι δὲ κεραυνός ἔμελλε
νὰ τὴν κατακάψῃ.

—Φεῦ ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν περίλυπος ἡ Ἰωάννης·
ἀπειλοῦμαι καὶ ἐγκαθήσος τὸ μεγαλοπρεπές τοῦτο
οἰκοδόμημα, καὶ ἵσως ὁ μέλλων νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς μου κερχυνός, θὰ προσβάλῃ συγχρόνως καὶ
τὴν θρησκείαν τῆς πατρίδος μου ! Αἴ ! ὅποια δῆποτε
Ωλὴ ήναι ἡ είμαρμένη μου, εἴθε τὸ εὐγενὲς καταγώ-
γιον τούτο νὰ μη βεβηλωθῇ ποτὲ ἀπὸ τὰς δεισιδα-
μονας τελετὰς, ἀπὸ τὰς εἰδωλολατρίας τῆς Ρώμης !

Μόλις ή Βασιλική λέμβος ἐπληγίσασε, καὶ ἀπὸ τού

Πύργον τοῦ Λονδίνου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀγκυροθεοῦ λοῦν-
τα πλοῖα ὅλα, νέα καννονοβολήματα ἀντήχησαν,
μὲ τὰ διποῖα ἡνῶθησαν ἀμέσως καὶ οἱ ἥχοι τῶν
σαλπίγγων καὶ τῶν κωδώνων. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ, δι-
λαός ὑπεδέχθη τὴν Ἰωάνναν μὲ τὴν αὐτὴν ψυχρό-
τητα καθὼς καὶ εἰς τὴν ἄλλην ὅχθην, καὶ, ὡς ἂν
ἔμελλε νὰ πληρωθῇ ὁ κακὸς οἰώνος τὸν ὄποιον
ἀνέφερε πρὸ ὅλίγου ἡ γραῖξ, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν
οἱ πόδες της ἐπάτησαν εἰς τὴν γῆν, ἡ Βροντὴ,
ἥτις πρὸ πολλῶν λεπτῶν δὲν ἤκουετο, ἐξέρράγη
καὶ τελευταίαν φοράν, ὡς ἐσχάτη καὶ ὑπερτάτη
ἄγγελία.

Κάτωθι τοῦ Πύργου τὴν ἐπερίμεναν ἥδη τὰ κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ συνοδεύσαντα αὐτὴν διάσημα πρόσωπα, ἀποβιβασθέντα ποδὸς αὐτῆς. Καὶ, ὅταν ἐπλησίασε, τὰ μέλη ὅλα τοῦ ἴδιωτέου συμβουλίου ἔκλιναν κατὰ γῆς γόνυ, ἐνῷ δ δούξ τοῦ Νορθουμπρελάνδ ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὴν τὰς κλειδας τοῦ Πύργου.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον τάύτην στιγμὴν, οἱ φόβοι
ὅλοι τῆς Ἰωάννας διεσκεδάσθησαν, καὶ τῆς ἐφάνη
ὅτι ἦτον ἀληθῶς Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

A'.

Ἄφου ή λέδην Ἰωάννα Δώδευ εἰςῆλθεν εἰς τὸν
Πύργον τοῦ Λονδίνου μὲ τὰς συνήθεις ὅλας τελετὰς,
ἐπροσκλήθη ἀπὸ τὸν Νορθουμπερλάνδ ν' ἀποχω-
ρῆσῃ εἰς τὰ ἰδιαίτερά της δώματα, καὶ ν' ἀναπαυθῇ
ὅλιγον, προτοῦ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν συνεδρίαν τοῦ
ἰδιαιτέρου συμβουλίου, ὅπου μεγάλη καὶ σοβαρὰ
ὑπόθεσις ἔμελλεν ἐξ ἀνάγκης ἐντὸς; ὅλιγον ν' ἀπαι-
τήσῃ τὴν παρουσίαν της.

Ἐξελθούσης τῆς Ἰωάννας, πολλὰ τῶν μελῶν τοῦ συμβουλίου τούτου ἐπλησίασαν τὸν δοῦκα· ἀλλ' αὐτὸς, ἀφοῦ, διὰ συντόμων καὶ ξηρῶν ἀποκρίσεων, ἀπήντησεν εἰς τὰς ἀνησύχους ἐρωτήσεις των, ἐκάλεσε διὰ τοῦ νεύματος δύο αἱτητὴρας, εἰς τοὺς ὄποιούς ἐπεφόρτισε διαφόρους ἀποστολάς. Ἐπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν Σουφόλκη, εὑρισκόμενον πάντοτε εἰς τὸ πλευρόν του, καὶ ἤχισαν νὰ συνομιλοῦν οἱ δύναμις αὐταῖς μὲν, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ζωηρότητα.

Οι συνωμόται, έλεποντες δτι τοὺς ὑπώπτευκν, καὶ κρίνοντες δτι δὲν ξῆσαν ποσῶς εἰς ἀσφάλειαν, ἀπομακρύνθεντες ἐσυμβουλεύοντο τι ἔπειτε νὰ πράξουν. Καὶ ἀλλοι μὲν ἐνόμιζαν καλὸν νὰ προκαλέσουν φχνερὰ τὸν γενικὸν ἕξαρχον τοῦ Βασιλείου, ἄλλοι δὲ νὰ φύγουν ἀνευ ἀναβολῆς· οἱ μὲν ἐλεγκν νὰ παραιτήσουν τὴν ἐπιχειρησὸν τῶν, οἱ δὲ, ὀλιγώτερον δειλοί, ὑπεπτήριζαν δτι ὁ δοῦξ δὲν ἐτόλμα ωνὰ φχνῆ αὐτηρὸς, καὶ ἐπομένως δτι δὲν εἶχαν τίποτε νὰ φοβηθοῦν. Ἐν μέσῳ τῆς συγκρούσεως ταύτης τῶν ἴδειν, μόνος ὁ Σίμων Ρέναρδος ἐφύλαττε τὴν συνήθη ἀταρχῆσαν του.

—Εἶναι φανερόν, εἴπει, ὅτι οἱ ὑποψίαι τοῦ

δουκός ήγερθησαν, καὶ ὅτι ἐκδίκησιν μελετᾷ· ἐν- τάγματος τοῦ ἀποβιώσαντος Βασιλέως, φέροντος τὸς ὄλιγου δὲ, θὰ κρίνωμεν ποια ἡμέροιν νὰ ἔναι τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν του, καὶ σφραγισθέντος τὰ σχέδιά του. Ἀλλ’ ἀφήσατε εἰς ἐμὲ τὴν ἐνέρ- μὲ τὴν μεγάλην σφραγίδα τοῦ Κράτους, ἐπὶ παρου- γειαν, καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι αἱ κεφαλαὶ σας θὰ μείνουν ἐπὶ τῶν ὅμων σας.

Μεθ’ ἡμίσειαν ὥραν, δὲ λόρδος Γουιλφρέδ Διάδει τάγματος τοῦ ἀποβιώσαντος Βασιλέως, φέροντος ἐπανέφερε τὴν Βασιλείσαν, ἵτις, λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ Νορθουμπερλάνδ, μετέσθιε εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ συμβουλίου. Εἰς τὴν κορυφὴν τῆς αἰθουσῆς ταύτης, ὑπὸ σκιάδα μεγαλοπρεπῆ, ἡγείρετο ὁ θρόνος· εἰς τὰ δεξιά του θρόνου ἦσαν τὰ μέλη τοῦ ἰδιαιτέρου συμβουλίου, καὶ εἰς τ’ ἀριστερὰ οἱ ἐπίσκοποι· ἀπέναντι δὲ, εἰς τὴν ἄλλην ἀκρον τῆς αἰθουσῆς, ἐμ- προσθεν μακρῷ τάπητος ἀπὸ ζελοῦδον μαῦρον, ἐπὶ τοῦ ὄποιου ἔκρεματο ἀσπὶς μεγάλη, φέρουσα τὰ Βα- σιλικὰ παράσημα, παρετάττετο κατὰ γραμμὴν πο- λυάριθμον ἀπόσπασμα ὄπλοφόρων.

Άμα ἐκάθησεν ἡ Βασιλείσα, δὲ Νορθουμπερλάνδ, ὅστις ἔστεκεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου, ἐ- γονάτισεν ἐνώπιον της, καὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ διακοινώσῃ εἰς τὸ συμβούλιον ἐπιστολὴν τινα τῆς λέδης Μαρίας, τὴν ὄποιαν νεωστὶ εἶχε λάβει. Ἡ Ἰωάννα ἔνευσε καταφατικῶς, καὶ τότε ὁ δούκ- ἐστικόθη, καὶ, στραφεὶς πρὸς τοὺς συμβούλους, ἔξ- διπλωσε χαρτίον τὸ ὄποιον ἔκρατει εἰς τὰς χεῖρας, καὶ, μὲ φωνὴν σοναράν καὶ αὐτηράν, ἐλάλησεν ὡς ἔξης.

— Μυλόρδοι, δὲν θ’ ἀπορήσετε πολὺ ἀναμφιβό- λως μανθάνοντες ὅτι ἡ λέδη Μαρία, διὰ τῆς ἐπι- στολῆς ταύτης ἀπὸ Κεννιγχάλ, κηρύττει ἡ ἴδια τὰ φαντασιώδη τῆς δικαιώματα ἐπὶ τοῦ στέμματος, καὶ σᾶς προσκαλεῖ, ἐρ ὄντας τῆς πλοτεως, τὴν ὄποιαν εἰς αὐτὴν μόνην, καὶ εἰς οὐδεμίαν ἄλλην, χρεωστεῖτε... εἴναι αἱ ἴδιαι λέξεις της, μυλό- ρδοι... νὰ ἐνεργήσετε μόνον καὶ μόνον πρὸς τὸ συμφέρον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ προσώ- που της, καὶ νὰ κατορθώσετε ὡστε τὰ δικαιώματά της ν’ ἀναγνωρισθοῦν εἰς τὴν πόλιν τοῦ Λονδίνου, καὶ εἰς ἄλλους τόπους, καθ’ ὃν τρόπον δύως νομίσῃ ἡ φρόνησίς σας καταλληλότερον. Τί λέγετε εἰς ταῦτα, μυλόρδοι; Πολλὰ ἀπόκρισιν θὰ δώσετε εἰς τοιαύτας ἀτόπους ἀξιώσεις, εἰς τοιαύτας αἰθίδεις καὶ παρ- τόλμους διαβεβαιώσεις;

— Κάμμιαν, ἀπεκρίθη ὁ κόμης Πεμπρώκ. θὰ τὰς μεταχειρισθῶμεν μὲ τὴν περιφρόνησιν τῆς ὄποιας εἴναι ἔξια.

— Αὐτὸ δὲν ἡμπορεῖ νὰ γείνη, μυλόρδες, εἶπεν ἡ Ἰωάννα· εἰς τὴν σιωπὴν σας ἡμπορεῖ νὰ δοθῇ ἔξη- γησις ἥτις νὰ μὴ συμφωνῇ μήτε μὲ τὴν τιμὴν σας, μήτε μὲ τὴν τιμὴν μου... .

— Ναι, Βέρεια, ἐπρόσθετεν ὁ Νορθουμπερλάνδ, τοξεύων ἐλέμμα όμμανές κατὰ τοῦ κόμητος, καὶ ἡ γνώμη σου, μυλόρδες Πεμπρώκ, φέρεις μεγάλην ὀσμὴν προδοσίας. Εγὼ νὰ σᾶς εἰπῶ πῶς πρέπει ν’ ἀπο- κριθῆτε εἰς τὴν κακῶς συμβούλευθεῖσαν αὐτὴν γυ- ναικα. Νὰ τῆς εἰπῆτε πρῶτον ὅτι, κατὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως καὶ κυριάρχου μας, Ἐδουάρδου τοῦ ΣΤ’, ἡ Βασιλείσα Ἰωάννα περιεβλήθη τακτικῶς μὲ τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν, ὅχι μόνον δυνάμει τῶν ἀρ- χαίων νόμων τοῦ Βασιλείου, ἀλλὰ καὶ δυνάμει δια-

τάγματος τοῦ ἀποβιώσαντος Βασιλέως, φέροντος μὲ τὴν μεγάλην σφραγίδα τοῦ Κράτους, ἐπὶ παρου- σίᾳ τοῦ πλείστου μέρους τῶν λόρδων ἀξιωματικῶν τοῦ Βασιλείου, συμβούλων, δικαστῶν, καὶ ἀλλων διατήμων ἀνδρῶν, σοφῶν καὶ συνετῶν, οἵτινες ἐνέκρι- ναν ὅλοι καὶ προσυπέγραψαν τὴν ὁρθεῖσαν πράξιν. Νὰ τῆς εἰπῆτε μετὰ ταῦτα ὅτι, ὀμόσαντες δρον πίσεως πρὸς τὴν Βασιλείσαν Ἰωάνναν, δὲν ἡμπορεῖτε ν’ ἀνα- γνωρίσετε τὴν ἐχθράν της, χωρὶς νὰ γείνετε ἔνοχοι στυγερᾶς ἀπιστίας. Νὰ τὴν ἐνύμισετε περιπλέον ὅτι, διὰ τοῦ διαζυγίου τοῦ δειμυνήστου Βασιλέως Ἐρ- ρίκου τοῦ Η’ καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς λέδης Αἰκατερίνης τῆς ἐξ Ἀραγονος, διαζυγίου ἐπικυρωθέντος διὰ διαφό- ρων ἐν ισχυΐ ἀκόμη πράξεων τοῦ κοινοβουλίου, ἔγεινε ρυτικῶς νόθος καὶ ἀνίκανος εἰς διαδοχήν. Νὰ τὴν προσκαλέσετε τέλος πάντων νὰ πάντη ἀπὸ τοῦ νὰ ταράττῃ καὶ ἐνοχλῆῃ, ἐπὶ προράσεις ὁ ποιαδήποτε, εἴτε τὴν δέσποιναν καὶ κυρίαρχον ἡμῶν Βασιλείσαν Ἰωάνναν, εἴτε τοὺς ὑπηκόους της ἔνεκα τῆς πρὸς αὐτὴν ὀφειλομένης πίστεως. Τοιαύτην ἀπόκρισιν μυλόρδοι, πρέπει νὰ γράψετε.

— Θ’ ἀπόφασίσωμεν περὶ τούτου, εἶπαν πολλὰ τῶν μελῶν.

— Ή ἀπόφασίς σας πρέπει νὰ γείνη ἀμέσως, ἀπε- κρίθη ὑπεροπτικῶς ὁ δούξ. Ταχυδρόμος περιμένει τὴν ἀπόκρισιν σας εἰς τὴν θύραν. Θέλων δὲ ν’ ἀπα- λάξω τὰς ἔξοχότητάς σας ἀπὸ τὸν κόπον τῆς συν- τάξεως, τὴν ἔχω ἥδη ἐτοίμην.

— Ετοίμην! ἀνέκραξεν ὁ Σεσίλ.

— Ναι, ἐτοίμην, ἐπανέλαβεν ὁ δούκς παρουσιάζων εἰς αὐτοὺς χάρτην περιγραμνόν. ἀλλο δὲν λέπει, παρὰ νὰ τὴν ὑπογράψετε. Ἐπιθυμεῖτε, κύριε Γουέλ- λιαμ Σεσίλ, ἡ σὺ, μυλόρδες Πεμπρώκ, ἡ σὺ ἀκόμη, Σριουσβούρο, νὰ βίψετε ἐλέμμα ἐπ’ αὐτῆς, καὶ νὰ ιδῆτε ἀν διαφέρει κατά τι ἀπὸ τὴν ὄποιαν περὶ τού- του καθυπέβαλκ γνώμην εἰς τὸ συμβούλιον; . . . Σιωπάτε· συμπεραίνω λοιπὸν διτ τὴν παραδέχεσθε.

— Ή ἔξοχότης σου έιδεσται πολὺ εἰς τοὺς συμπερασμούς σου, ἀπεκρίθη ὁ κόμης Πεμπρώκ. Δὲν τὴν παραδέχομαι, οὔτε θὰ ὑπογράψω ποτὲ τὴν ἐπι- στολὴν ταύτην.

— Οὕτ’ ἔγω, εἶπεν ὁ Σεσίλ.

— Οὕτ’ ἔγω, ἐπρόσθεταν διάφοροι ἀλλοι λόρδοι.

— Αὐτὸ δὰ τώρα τὸ βλέπομεν, ἀπεκρίθη ὁ Νορ- θουμπερλάνδ... ἡ Σεβασμιότης σου θὰ ὑπογρά- ψῃς πεδίος, ἡ κοιλούθησε προσφέρων τὸ κονδύλιον εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Καντορείου... Πολὺ καλά... Τώρα σὺ, μυλόρδες ραρκήσεις Βιντσέ- στερ... Σὺ τώρα, μυλόρδες Βεδφόρδ... Τὴν ὑπογρ- ψήν σου, Νορθάμπτων... Μυλόρδες ἀρχιγραμ- ματεῦ, τ’ ὄνομά σου... Τώρα τὸ ἐδικόν μου... Εἴπειτα τὸ ἐδικόν σου, ἀδελφέ Σουφρόλκ... Βλέπε- τε, μυλόρδοι, ἐπρόσθετε χαμογελῶν πικρῶς, ὅτι δύσκολον δὲν εἶναι γὰ σᾶς φέρη κάνεις εἰς τὰ χρέη σας.

Ἐνῷ ἐγίνοντο ταῦτα, ὁ Σίμων Ρενάρ, καθήμε- νος ἐν μέσῳ τῶν συμβούλων, ἐψιλούρζεν εἰς τὰ αὐ- τίξι τῶν γειτόνων του τὰ ἔξης.

— Αν ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ὑπογραψῇ καὶ σταλῇ,

αι ἐλπίδες τῆς Μαρίας ἡρανίσθησαν. Θὰ ὑποπτεύσῃ ὅλιγου θὰ γνωρίσουν τὴν ἀπάτην των. . . . Δοκεῖν ὅτι οἱ φίλοι της ἐλειποτάκτησαν, καὶ θὰ φύγῃ ἀμέσως εἰς Γαλλίαν τοῦτο δὰ θέλει καὶ ὁ Νορθουμπερλάνδ.

—Τὸ σχέδιόν του λοιπὸν θ' ἀποτύχη, εἶπεν ὁ Πεμπρώκ· ποτὲ δὲν θὰ λάβῃ τὰς ὑπογραφάς ὅσων ἔχει ἀνάγκην.

—Δὲν ἡξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Ρενάρ μὲ μυκτηρισμὸν τὸν ὅποιον μόλις ἔκρυπτε.

—Τώρα, μυλόρδες Ἀρονδέλ, εἶπεν ὁ δούκ, τὴν ὑπογραφάν σου περιμένομεν.

—Η Ἑξοχότης Σου θὰ τὴν περιμείνῃς πολὺν καιρὸν, ἀπεκρίθη ἀφόβως ὁ Ἀρονδέλ, διότι δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ σου τὴν δώσω.

—Ἄ! . . . ἀνέκραζε πλήρης μανίας ὁ Νορθουμπερλάνδ. Ἀλλὰ, κρατηθεὶς, ἐπανέλαβε ψυχρῶς.

—Ζητῶ λοιπὸν τὴν ὑπογραφήν σου, λόρδες Σρουσθουρύ· εἴμαι βέβαιος περὶ τῆς πίστεώς σου . . . Καὶ πῶς; καὶ σὺ ἀκόμη, καὶ σὺ ἐγκαταλείπεις τὸ μέρος τῆς έκαστησός σου! . . . Μὰ τὸν ἐπουράνιον Θεόν . . . μυλόρδες, παραδόξως ἡπατήθην περὶ τῆς διαγωγῆς σου! . . . Πεμπρώκ, εἰς σὲ ἀπόκειται ν' ἀποδέξῃς ὅτι καὶ περὶ σοῦ ἡπατήθην ἀντιτερόφω; . . . Σταυρόνεις τὰς χεῖρας! Ἄξιόλογα! σᾶς ἐννοῶ . . . Ρίτς, Οντικτων, Δαρσύ, σᾶς ἑξορίζω . . . μυλόρδοι! μυλόρδοι! λησμονεῖτε πρὸς ποιὸν σᾶς ὑποχρέονται νὴ τιμὴ . . . Κύριε Θωμᾶς Τζανσύ . . . δὲν ἀκούεις ὅτι πρὸς σὲ ἀποτελούμαι, κύριε Θωμᾶς; . . . Σεσίλ, πονηρέ μου, πολιτικέ μου Σεσίλ . . . μίαν ὑπογραφὴν σου ζητῶ, καὶ τὴν ἀρνεῖσαι! . . . Γκατίς, Πέτρε, Τσαΐκ . . . κάνεις δὲν κινεῖται; κάνεις δὲν ὑπογράφει;

—Κάνεις, ἀπεκρίθη ὁ Πεμπρώκ.

—Ψεύδεσαι! Όλοι θὰ ὑπογράψετε . . . ναὶ, θλοι, ἄθλοι προδόται, ἄνανδροι, ἐπίσοροι! Θὰ λάβω τὰς ὑπογραφάς σας, ή, μὰ τὸν μέγαν διάβολον! Θὰ λάβω τὰς κεφαλάς σας! . . . Θὰ ὑπακούσετε τώρα;

Ἐπεκράτησε τότε κατηφῆς καὶ διαθεῖα σιωπή.

—Ἐρωτᾷς ἂν θὰ τὸν ὑπακούσετε, εἶπε σιγαλὰ ὁ Σίμων Ρενάρ κυττάζων αὐτοὺς μὲ πονηρὸν θλέμμα.

—Οχι, ἀπεκρίθη μὲ δργὴν ἀκράτητον ὁ Πεμπρώκ.

—Φύλακες, ἀνέκραζεν ὁ Νορθουμπερλάνδ, πλησιάσατε καὶ συλλάβετε τους.

Άμεσως οἱ ὀπλοφόροι τοὺς ἐπειρικύλωσαν.

Η Ἰωάννα προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Νορθουμπερλάνδ ἐρωτηματικὸν θλέμμα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

—Καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῆς τῆς πρύξεως; ηρώτησε μὲ προκλητικὸν τόνον ὁ Πεμπρώκ.

—Ο πέλεκυς τοῦδημάσιον, ἐπανέλαβεν ὁ Νορθουμπερλάνδ.

—Ο πέλεκυς! ἀνέκραζεν ἐγερθεῖσα καὶ ώγρότατον ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἡ Ἰωάννα . . . Ὁ! ὅχι, μυλόρδες, ὅχι!

—Ναὶ, τὴν ἀληθεία, τὸ ἐπαναλαμβάνω ὁ πέλεκυς, ἐπανέλαβεν εὐτόλμως ὁ δούκ . . . Ο Θεός νὰ μὲ συγχωρήῃ! Οἱ στασιασταὶ οὗτοι λόρδοι φατάζονται ὅτι ἔχω τόσην δυσκολίαν νὰ γύσω αἷμα, διηγένονται νὰ χύσουν ὀλίγην μελάνην! . . . ἐντὸς ἀμέσως μὲ αὐστηρὸν τόνον ὁ Γυλφόρδ τοὺς δύω

έπειτα τους, καὶ ἡ καταδίκη των ἀς μὴ θραδύνῃ μήτε μίαν στιγμήν.

—Τοιοῦτος δὲν ἥμπορει νὰ ἔναι δ σκοπὸς τῆς Ἑξοχότητός Σου, ἐντραύλισεν ἔμπλεως φρίκης ἡ Ἰωάννα.

—Πολὺ καλά, ἔχουν πέντε λεπτά νὰ συλλογισθοῦν· ἀλλὰ, παρελθόντες τῆς προθεσμίας ταύτης, τίποτε δὲν ἥμπορει νὰ τοὺς σώσῃ.

Οι σύμβουλοι ἤχισταν ταχέως νὰ θουλεύωνται.

Καθὼς παρῆλθαν τρία λεπτά, ὁ δούκ ἔνευσε πρὸς τὸν λογίαν τῶν ὀπλοφόρων νὰ ἔλθῃ νὰ τοῦ διμιλήσῃ.

Τότε, σπεύδων νὰ διακόψῃ πᾶσαν συζήτησιν, ὁ Ρενάρ εἶπε μὲ σιγαλὴν φωνὴν πρὸς τοὺς λόρδους.

—Τώρα εἶναι καλήτερα νὰ ὑπογράψετε . . . Θὰ εὕρω ἔπειτα μέσον συγκοινωνίας μὲ τὸν Ἰωάνναν.

—Δούκ, ἐσκέφθημεν, εἶπεν ὁ κόμης Πεμπρώκ, καὶ εἴμεθος ἔτοιμοι νὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τὰς ἐπιθυμίας τῆς Ἑξοχότητός Σου.

—Τόσῳ καλήτερα . . . Αἱ ἀφθοῦν αἱ Ἑξοχότητές Των ἐλεύθεραι.

Ἄφοῦ οἱ φύλακες ἀπεμακρύνθησαν, ὅλα τὰ μέλη τοῦ ιδιαιτέρου συμβουλίου, τὸ ἐν μετά τὸ ἄλλο, κατὰ τὴν τάξιν τὴν διαγραφαμένην ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς πρωτοκληθεδρίας, προσελθόντα ὑπέργραψαν τὴν ἐπιστολὴν ἡτοις ἔμελλε νὰ σταλῇ εἰς τὴν έκαστη λόπαιμα Μαρίαν καὶ μετά ταῦτα, ὁ Νορθουμπερλάνδ ἐπεφόρτισεν ἔνα τῶν ἀξιωματικῶν νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ ἀμέσως εἰς τὸν ταχυδρόμον, παραγγέλλων αὐτὸν ν' ἀναχωρήσῃ δρομαίως, καὶ νὰ μὴ σταθῇ εἰς κάνεν μέρος ἑωστότου φθάση εἰς Κεννιγχάλ.

—Τώρα, εἶπεν ὁ δούκ πρὸς ἀξιωματικὸν ἄλλον, παράγγειλε νὰ κλείσουν τὰς πύλας τοῦ Πύργου, νὰ σηκώσουν τὰς κινητάς γεφύρας, καὶ, ἐπὶ ποινὴ θανάτου, νὰ μὴν ἀφήσουν κάτινα τὰ ἔξελθη χωρίς γραπτήν μου ἀδείαν.

—Αἰχμάλωτοι! ἀνέκραζαν ἔντρομοι πολλοὶ τῶν συμβούλων.

—Οχι, ςλαὶ σᾶς ξενίζεις ή έκαστησα, μυλόρδοι, ἀπεκρίθη ἕγρως ὁ δούκ.

Όλίγον μετά ταῦτα, τὸ ιδιαιτέρον συμβούλιον διελύθη, καὶ ἡ Ἰωάννα ἔπειστεψε μετά μεγάλης πομπῆς εἰς τὴν έκαστη λόπαιμα.

Πρίν ἀφήσῃ τὴν αἴθουσαν τοῦ συμβουλίου, ὁ Νορθουμπερλάνδ ἔλαβε τὸν υἱόν του κατὰ μέρος, καὶ ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν τὴν φροντίδα νὰ ἐπαγρυπνήσῃ, διοντὸν δυνατὸν αὐτοπροσώπως, εἰς τὴν αὐστηρὰν ἐκτέλεστην τῆς λιταγῆς τὴν ὀποίαν ἔδωκε περὶ ἀγροφύσεως τῆς Ἰωάννη.

Διερχόμενος λοιπὸν μίαν τῶν αὐλῶν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν διαφόρων θέσεων, ὁ λόρδος Διφλεύ εἶδεν εἰσερχομένους εἴκοσι περίπου στρατιώτας, προσγυμνένων δύω στρατιωτικῶν κηρύκων. Ἐπλησίασε, καὶ ἐγνώρισεν ἐν μέσω αὐτῶν τὸν νέον κωπολάτην δοτίος ἐγές φέρει τὸ πρωτεῖον εἰς τὴν έκαστησαν τὴν μάρμην του Γώνωρ Βράζ. Βλοσυρὰ ἦσαν τὰ θλέμματά του, ἀτακτος ἡ φορεσία του, καὶ τὸ αἷμα τὸ διποτόντον κατέθρεψε τὴν κόμην του τὴν ἐκράτει κολλημένην εἰς τὴν αἰσκετὴ κεφαλὴν του. Ηρώτησεν διηγένοντας ὅτι ἔχει τόσην δυσκολίαν νὰ γύσω αἷμα, διηγένοντας ὅτι χύσουν ὀλίγην μελάνην! . . . ἐντὸς ἀμέσως μὲ αὐστηρὸν τόνον ὁ Γυλφόρδ τοὺς δύω

κήρυκας, πᾶς ἐτόλμησαν, ἐναντίον τῶν βητῶν διαταγῶν τῆς Βασιλίσσης των, νὰ τιμωρήσουν ἔνοχον τὸν ὄποιον αὐτὴ ἐσυγχώρησεν.

— Εἶτε τελέσαμεν τὰς διαταγὰς τῆς Αὐτοῦ Ἐξόχοτος τοῦ δουκὸς τοῦ Νορθουμπερλάνδ, ἀπεκρίθη εἰς ἐξ αὐτῶν.

— Καὶ ἡ τιμωρία τὴν ὄποιαν ἐπεβάλλαμεν εἰς τὸν ἄθλιον τοῦτον, ἐπρόσθεσεν ὁ ἔτερος, εἶναι ποὺ κατωτέρα τοῦ ἐγκλήματός του, πλησιάζοντος εἰς τὴν ἐσχάτην προδοσίαν. Ἀνηγορεύαμεν εἰς Τσιφάϊδην ἀνάθησιν τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς Βασιλίσσης Ἰωάννας εἰς τὸν θρόνον, διὰν ὁ αὐθέδης καὶ ἀχρεῖος οὗτος, καθήμενος εἰς τὴν καρυφὴν τούχου, ἐκραύγασε, μὲ τὴν δύναμιν δῆλην τῶν πνευμόνων του, καὶ φίτων τὸν πιλόν του εἰς τὸν ἀέρα: «Ζήτω, ζήτω διὰ παντὸς ἡ Βασίλισσα Μαρία!» Τὸν ἐβάλλαμεν εὐθὺς εἰς τὸ στροφεῖον, καὶ πότεπε νὰ λογίζεται ποὺ εὐτυχῆς ὅτι ἐκεὶ ὁ δῆμιος, ἀντὶ νὰ τοῦ κόψῃ τὴν κεφαλήν, τοῦ ἔκοψε μόνον τὰ δύο αὐτία.

— Αὐθις ἀχάριστε! ἀνέκραξεν ὁ Δώδλεϋ, τοῦ ὄποιου τὸν θυμὸν διηγείμεν ἡ πληροφορία αὐτὴ κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκφράζεις τὴν εὐγνωμοσύνην σου πρὸς τὴν Βασίλισσάν σου;

— Ή ἀρπαξ δὲν εἶναι ποτὲ Βασίλισσα.

— Σιώπα! ἡ αὐθέδειά σου θὰ σὲ ἀφανίση.

— Πιθανὸν, ἀλλ’ ἔνστρῳ ἔχω τὴν γλώσσαν εἰς τὸ στόμα μου, θὰ φωνάζω Ζήτω ἡ Βασίλισσα Μαρία!

‘Ο λόρδος Γουλφόρδ Δώδλεϋ ἀπεμακρύθη ὑψηλῶν τού, ὥμους του.

B.

Τὸ ἐσπέρας, ὁ δούξ τοῦ Νορθουμπερλάνδ συνεκάλεσε τὸ ἰδιαίτερον συμβούλιον εἰς ἔκτακτον συνέδριασιν, ὅπου προσεκλήθη καὶ ὁ υἱός του λόρδος Γουλφόρδ Δώδλεϋ.

‘Ο Δώδλεϋ λοιπὸν μόλις εἶχεν ἀφήσει τὴν Ιωάνναν, ὅταν, μείνασσα αὕτη μόνη εἰς τὸ προσευγητήριον αὐτῆς, εἶδε πίπτουσαν εἰς τοὺς πόδας της ἐπιστολὴν, δεμένην εἰς λιθάριον ῥιφθὲν ἔξωθεν διὰ τοῦ παραθύρου. Τὴν ἀνέγνωσε μὲ ταραχὴν πολλὴν, ἐπειτα τὴν ἔκαυσεν εἰς τὸν λύχνον, καὶ ἔμεινεν ὥραν πολλὴν έυθισμένη εἰς ἀνήσυχον σύννοιαν.

Τὸ μεσονύκτιον, ἡ Βασίλισσα, πλησίον τῆς ὄποιας εὑρίσκετο τότε ἡ λέδη Ἀστιγξ, εἶπεν διὰ ἐπεθύμου νὰ ἐπισκεφθῇ, εἰς ἐνα τῶν πύργων τῶν ὄποιων ἡ ἔθροισις ἀποτελεῖ τὸν καλούμενον περιληπτικῶν Πίργον τοῦ Λορδίου, τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγίου Ιωάννου, τὸ ὄποιον ἦκουε μὲν πολλάκις νὰ ἐπαιγνοῦν διὰ τὴν θαυμασίαν καὶ ὅλως νορμανδικὴν ἀρχιτεκτονικὴν του, δὲν τὸ εἶχε δὲ ἀκόμη ιδεῖ· ἐπειτα, λαβούσα τὸν θραγίονα τῆς ἀνδραδέλφης της, καὶ παρούσας διὰ τὴν τοιαύτην ἐπιθυμίαν της, καὶ προηγουμένων δύω κλητήρων μὲ λαμπτέδας ἀναμμένας, ἐμβῆκε μεταξὺ τῶν μακρῶν στοῶν καὶ τῶν στενῶν διαδρόμων, διὰ τῶν ὄποιων ἐπρεπε νὰ διαβῆ μεταβαίνουσα εἰς τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο τῆς γοτθικῆς τέχνης μνημείον.

Φθάσασα εἰς τὴν θύραν τοῦ παρεκκλησίου, εἶπε πρὸς τὴν λέδην Ἀστιγξ, ὅτι ζήθειε κατὰ πρῶτον νὰ ἐμβῇ μόνη, καὶ νὰ προσευγηθῇ νοερῶς χωρὶς νὰ ἥναι

ἄλλος κάνεις, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ περιμεινεῖες τὴν πλησίον αἴθουσαν ὅμοι μὲ τοὺς δύω κλητήρας, ἐωπότου ἐξείληθη καὶ ἐπιστρέψασιν ὅμοι εἰς τὰ διασιλικὰ δώματα. Ἡ λέδη Ἀστιγξ ἐτόλμησε νὰ ἐναντιωθῇ, ἀλλ’ ἡ Ιωάννα ἀπεκρίθη μὲ τὸ υφός ἐκεῖνο τῆς διασιλίσσης τὸ ὄποιον ἐπιβάλλει σιωπὴν, διὰ τοικύτη ἦτον ἡ θείας της. Καὶ συγχρόνως, λαβούσα τὴν λαμπτέδα ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐνὸς τῶν κλητήρων, ἐμβῆκε εὐτόλμως εἰς τὸ παρεκκλήσιον.

Πάσιεια ὥρα παρῆλθεν, ἡ Ιωάννα δὲν ἐφαίνετο· θύεν ἡ λέδη Ἀστιγξ, πλήρης ἀνησυχίας, ἀπεφάσισε νὰ ἐμβῇ νὰ τὴν ζητήσῃ. Ακολουθούντων λοιπὸν τῶν κλητήρων, ἐπέρασε τὸ κατώφλιον τοῦ ιεροῦ· ἐκεὶ φύάσασα, ἐξεπλάγη διὰ τὸ ἐπικρατοῦν σκότος, ἐνῷ ἡ διασιλίσση εἶγεν ἐμβῆ μὲ φῶς. Ἐπροχήρως ἐν τούτοις μὲ ταχέα θήματα, κυττάζουσα περὶ αὐτῆν, καὶ, διγηθεῖσα ἀπὸ στεναγμὸν θαύμην δοτικού προσέβαλεν αἵρηνς τὴν ἀκοήν της, ἐπλησίασεν εἰς ἐν τῶν στασιδίων, καὶ ἐκεὶ τῆρε τὴν διασιλίσσην ἐξαπλωμένην κατὰ γῆς, καὶ, καθὼς ἐφαίνετο, μόλις συνελθούσαν ἀπὸ λειπούμιαν· ἡ δὲ λαμπτέδη ἐκείτο εἰσεσμένη πλησίον της. Καθὼς τὴν εἶδεν, ἡ Ιωάννα ἐπρόλαβε καὶ εἶπεν·

— Έξαλίσθην ὀλίγον, ἐξ αἰτίας, φαίνεται, τοῦ πνιγηροῦ ἀέρος τὸν ὄποιον ἀναπνέει τις ἐδῶ· δὲν ἔχω τίποτε... Εἴμαι καλά τώρα, πολὺ καλά, ἐπρόσθετο μὲ υφός συμθρωπὸν τὸ ὄποιον ἔψευδε τοὺς λόγους της... Πλὴν, ἀδελφή μου ἀγαπητή, καὶ σεῖς, κλητῆρες, προσέξατε μὴν εἰπῆτε κάνενδος τίποτε περὶ τοῦ συμβάντος τούτου, διότι, σον ἀνήναι φυσικὴ ἡ αἰτία, ἡμπορεῖ νὰ δώσῃ χώραν εἰς εἰκασίας κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἡττον ψευδεῖς. Τὴν παραμικρὸν παράβασιν ἀνάκμετε τῆς παραγγελίας μου, θὰ μὲ λυπήσετε μεγάλως... καὶ προσέτε... θὰ μὲ κάμετε νὰ δργασθῶ ἐναντίον σας... Άς ἐξέλθωμεν.

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! ποία φρικὴ ταραχὴ σὲ κυριεύει, Μεγαλειότατή! ἀνέκραξε καταπληγεῖσα ἡ λέδη Ἀστιγξ. ἦτις, καθὼς ὅλοι σχεδὸν τὸν καὶ ἐκεῖνον, ἐπίστενε τὰς ὑπερρουσικὰς ὀπτασίας. Μὴ σὲ μέλῃ· ἔγω δὲν φοβούμαι· μὴ μοῦ κρύπτης τίποτε. Μήπως τάχατε εἶδες τὴν ψυχὴν τῆς Ἄννης Βολένης, ἡ τῆς ἐνόχου Αἰκατερίνης Οβάρδ;...

— Σιώπα, ἀδελφή μου, σιώπα!... Τίποτε δὲν εἰδα...

— Εγώ, ώστόσον... μοῦ φαίνεται τώρας διὰ διλέπω, ἐκεὶ πέραν, ἀνθρώπων τυλιγμένον μὲ μακρὸν μανδύαν, καὶ φεύγοντα κρυφίως μεταξὺ τῶν κιόνων.

— Παραρροσοῦς, ἀδελφή... σὲ πλανᾶς ἡ ταραχήσις φαντασία σου... Άς ἐξέλθωμεν, ἐπαναλαμβάνω, άς ἐξέλθωμεν... Καὶ μὴ λησμονήστης διὰ τοῦ παρήγγειλα.

Φθάσασα εἰς τὰ δώματα της, ἡ διασιλίσση ἀπέλυσε τὴν λέδην Ἀστιγξ· ἐπειδὴ δὲ ὁ λόρδος Γουλφόρδ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ συμβούλιον, καὶ, ζωρὰς εἰσέτει ἔχουσα τὰς ἐντυπώσεις τῆς παρεκκλήσης συγκινήσεως, δὲν εἶχε ποσῶς διάθεσιν νὰ κοιμηθῇ, ἔλαβεν εἰς χεῖράς της, ἔως νὰ ἐλθῇ ὁ σύζυγός της, ἔνα τόμων τοῦ Πλάτωνος, τοῦ ὄποιον τὴν γλώσσαν ἐγνώριζε σχεδὸν ὡς τὴν γλώσσαν της, καὶ τὸν ἀνεγίνωσκε μὲ τόσην εὐχαρίστησιν,

λέγει ὁ περικλεῆς αὐτῆς διδάσκαλος Φραγέρος Ἀρ-
τοιαμ, ὃσην ἡμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ ὁ δεῖνα εὐγενῆς
ἀναγινώσκων τὸν Βοκάκιον.» Εἴντος ὁλίγου, ἀκο-
λουθοῦσα τὰ ἔγχη τοῦ θείου φιλοσόφου, ὑψώθη εἰς
ὑπερφυσικάς σκέψεις· καὶ ἐγγύς ἦτον ὁ ὄρθρος, ὅταν
ἐπανῆλθεν εἰς τὸν πραγματικὸν θίνον ἀκούσατα τὸν
κρότον τῶν θημάτων τοῦ Δώδλεϋ, ἐπιστρέφοντος;
τέλος πάντων ἀπὸ τὸ συμβούλιον.

Π. Βασίλισσα Ἰωάννα, Γρέū μετὰ τοῦ συζύγου της λόρδου
Γυιλφόρδ Δώδλεϋ.

— Ιωάννα, φιλτάτη μου Βασίλισσα, εἶπε προσ-
ερχόμενος μὲν φαιδρότατον πρόσωπον ὁ Δώδλεϋ,
σοῦ φέρω χαρμόσυνον ἀγγελίαν.

— Άληθινά, ἀγαπητέ μου λόρδε; Τί εἶναι, σὲ
παρακαλῶ;

— Μάντευσε, ἐπανέλαβεν ὁ Δώδλεϋ χαμογελῶν.

— Ο! ὅχι, ἀγαπητέ μου Γυιλφόρδ· μὴ μὲ τυ-
ραννῆς περισσότερον· εἴπε μου εὐθὺς τὴν ἀγγελίαν
σου, καὶ κάμε με ἀνεῦ ἀναζολῆς συμμέτοχον τῆς
χαρᾶς σου.

— Πολὺ καλὰ λοιπόν, Βασίλισσά μου· μάθε δι-
ὅ πατήρ μου καὶ τὸ ἴδιαιτερον συμβούλιον σκο-
πεύουν νὰ μὲ καθίσουν πλησίον σου εἰς τὸν θρόνον.

— Η Ἰωάννα ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

— Δέν ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦτο, μυλόρδε, εἰπε
σοῦ· τὸ δικαίωμα αὐτὸν ἀνήκει εἰς ἐμὲ μόνην.

— Καὶ ίδού διατί εἶμαι Βασίλεύς! ἀνέκραζε
θριαμβικῶς ὁ Δώδλεϋ.

— Μυλόρδε, ἐπανέλαβεν ἀκόμη σοῦ· μόνην
ἰωάννα· μὲ συγγωρεῖς νὰ σου εἰπῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα
τοῦτο ἀπαιτεῖ σκέψιν.

— Ἀπαιτεῖ σκέψιν! ἀπε-
κρίθη καταιθάλων τὰ ὄφ-
ροδια... Θέλω πάραπτα
τὴν συγκατάθεσίν σου. Νὰ
διστάσῃς δὲν ἡμπορεῖς,
διότι τοικύτη εἶναι ἡ
ἐπιθυμία τοῦ πατέρός μου.
Ἐπειτα, εἴμαι σύλλυγός σου,
καὶ ἀπαιτῶ τὴν ὁποίαν
εἰς ἐμὲ χρεωστεῖς ὑποτα-
γήν.

— Καὶ ἐγώ, μυλόρδε,
ἀπεκρίθη ἀξιοπρεπῶς ἡ
ἰωάννα, εἶμαι Βασίλισσά
σου, καὶ, ως τοιαύτη, τὴν
ὑποταγὴν τὴν ὁποίαν πε-
ριμένεις ἀπ’ ἐμὲ ἐγώ τὴν
ζητῶ ἀπὸ σέ...

— Ὁπως θέλεις, κυρία,
εἶπε ψυχρῶς ὁ Γυιλφόρδ.
Αὔριον μανθάνεις τοῦ πα-
τέρός μου δουκὸς τὰς δύν-
γιας.

— Καὶ τότε, ἀπεκρίθη
ὑπερηφάνως ἡ Ιωάννα,
τότε μανθάνει καὶ αὐτὸς
τὰς ἐδικάσις μου.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆς;
ζένεκραζεν ὁ Γυιλφόρδ ρί-
πτων ἐπ’ αὐτῆς ὅλεμυκ
ἔκθαμβον... Εἶσαι ἡ
αὐτὴ Ιωάννα τὴν ὁποίαν,
πρὸ διλίγου ἀκόμη, ἀφῆκα
πλήρη ἀγάπης, πλήρη
γλυκύτητος, πλήρη ἐπιθυ-
μίας νὰ συμμορφωθῇ μὲ
τὴν παραμικρὰν θέλησίν
μου; Εἶναι δύνατόν, ὀλε-
γχαι ὅραι βασιλείας νὰ τὴν

μεταβάλουν εἰς τρόπον τοιούτον, ὥστε νὰ χάσω
τὴν ἀγάπην της;

— Δώδλεϋ, ἀπεκρίθη τρυφερῶς ἡ Ιωάννα, σὲ
χάχαπω ὅσον. γίνεται! Λάν ἀποκρούω τὴν αἰτησίν
σου, ἀπόδος τὴν ἀρνητήν μου ταύτην εἰς αἴτια σο-
ῦ· καθάρα καὶ νόμιμα. Ός Βασίλισσα, ἔχω καθήκοντα, τὸ
αἰτημα τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ὑπερισχύσῃ πάσσος
ἄλλης ἐπιθυμίας· καθήκοντα τὰ ὁποῖα, ἐνόσῳ εἶμαι
Βασίλισσα, θὰ ἐκπλήρωσω δόσον δυνηθῶ καλήτερα,
καὶ δι’ αὐτὰ θὰ θυσιάσω σόλα τὰ προσωπικά μου
συμφέροντα... Μὴ παρασύρεσαι τόσον ἀπὸ τὰς
συμβουλὰς τοῦ πατέρός σου· μὴν ἀφίγης νὰ σὲ θαμ-
βωσῃ ἡ φιλοδοξία, Η ἐκπλήρωσις τῶν εὐχῶν σου εἶναι

έργον ἀκροσφαλές καὶ ἐπικίνδυνον, καὶ ἡμπορῶν γάρ σωτηρεύοντα τὴν Λαζαρίνα. Κάνενα δὲ ἄλλον δὲν ἔνδιμον ὅτι ἡδύ-

— Ἀρκεῖ, κυρία, ἀρκεῖ! Αἱ ἀναβάλωμεν, σὲ παρακαλῶ, ἔως αὔριον πᾶσαν περὶ τούτου συζήτησον.

Μόλις ἐξημέρωσεν, ὁ Γυιλφόρδ ἔδραμε νὰ διηγῆθῃ εἰς τὸν πατέρα του ὅποιαν ὑποδοχὴν ηὗρεν ἡ πρότασίς του. Οὐ περήφρανος Νορθουμπερλάνδ κατὰ πρῶτον μὲν ἡπόρησε μετὰ ταῦτα δὲ, ὑποθέτων ὅτι ὁ Δώδλευ ἀπέτυχε διότι δὲν ἔκαμε χρῆσιν ὅλων τῶν ἀναγκαίων εἰς περίστασιν τοιαύτην προσφυλάξεων, ἀνέλαβεν αὐτὸς νὰ θεραυπεύσῃ ταχέως τὸ κακόν, καὶ ἐσπευσε νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῆς Βασιλίσσης, πληροφορῶν αὐτὴν, δι' ἐπουδαμαζεύνων λέξεων, περὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου. Ή Λαζαρίνα ἔδωκε καὶ πρὸς τὸν πατέρα τὴν αὐτὴν ἀπόκρισιν τὴν ὅποιαν εἶχε δώσει καὶ πρὸς τὸν οὐδόν, μὲ ταύτην μόνην τὴν διαφοράν ὅτι, μὲ υρος χλευαστικῆς ἐπιπλήξεως, εἶπε πρὸς τὸν πρῶτον ὅτι ἤξευρε πολὺ καλὰ πώς, ἐπιχειρῶν ν' αναβιβάσῃ τὸν δεύτερον εἰς τὸν θρόνον, μόνον σκόπον εἶχε νὰ ἔχασκην πραγματικῶς αὐτὸς ὁ Ἰδιος τὴν ὑπερτάτην ἔχουσίαν. Εἰς μάτην ὁ δούκ, ἔχνητής σου δῆλα τὰ σπουδαῖα ἐπιχειρήματα, μετέβη εἰς τὰς ἵκεσίας καὶ εἰς τὰς ἀπειλάς· ή Λαζαρίνα ἔμεινεν ἀκλόνητος. Εἰς μάτην, ἀναγκαζόμενος νὰ ὅμολογήσῃ τὴν ἡταῖν του, ἀπέστειλε πρὸς τὴν ἀστικήν την αὐθάδη καὶ ἀγέρωχον συζύγον του οὕτ' αὐτὴν τὸ ποτε δὲν κατιώρθωσε· καὶ ὁ λόρδος Γυιλφόρδ Δώδλευ, παροργισθεὶς διὰ τὴν ὅποιαν ὠνόμαζεν ἴσχυρογνωμοσύνην τῆς Λαζαρίνας, παραιτήσας ἀνελπίστως τὸν Πύργον, ἀνεγκάρισεν εἰς Σιάν-Χάουζ, χωρὶς μήτε καν ν' ἀπογκαιρετήσῃ τὴν βασιλίσσαν.

Ο Νορθουμπερλάνδ, ὡς γνωρίζων ἀκριβῶς τὴν ἀθρωπίνην καρδίαν, ἤξευρεν ὅτι ὑπάρχουν περιστάσεις καθ' ἃς ὁ ἡπιώτερος καὶ εὐκαμπτότερος γαστικήρη ἡμπορεῖ νὰ γίνη δικιαῖς σκληρός καὶ ἀκαμπτος· ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐπερίμενε τοιαύτην σταθερότητα ἀπὸ τὴν νύμφην του· καὶ, δισώσυλλογίζετο, τόσῳ περισσότερον ἐπειθεῖται εἴχεν ἄγνωστό τινα Μίντορχ, τοῦ ὅποιου τὰς συμβουλὰς ἤκολούθει. Επιθυμῶν λοιπὸν νὰ τὸν γνωρίσῃ, ἀπεφάσισε νὰ κατα-

σκοπεύσῃ δῆλα τὰ έγματα, δῆλα τὰ κινήματα τῆς Λαζαρίνας. Κάνενα δὲ ἄλλον δὲν ἔνδιμον ὅτι ἡδύνατο πρὸς τοῦτο νὰ μεταχειρισθῇ μὲ πλειστέρων ἐπιτυχίαν, παρὰ τὴν ἀχώριστον σχεδὸν οὕταν ἀπὸ τὴν βασιλίσσαν θυγατέρα του λέδην Ἀστιγής· δῆλον καὶ τὴν ἐκάλεσεν. Ἐρωτηθεῖσα ἐπιμόνως ἡ λέδη Ἀστιγή, ἐναντίον τῶν διαταγῶν τῆς βασιλίσσης της, ἐνόμισεν ἀπρεπον νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν γενικὸν ἔχαρχον τοῦ βασιλείου τὸ μαστηριώδες συμβάν τοῦ παρεκκλησίου, τοῦ Ἅγιου Ιωάννου· ἡ δὲ διηγήσις αὐτὴ ἔρριψεν εἰς πολλὴν ἀνησυχίαν τὸν δοῦκον, καὶ ἐπεκύρωσε τὴν ιδέαν του. Αἱ ὑποψίαι του ιδίως ἐπεσκόπησαν τὸν Σίμωνος Ρέναρ, μολονότι, ὄριστικῶς, δὲν ἤξευρε πῶς νὰ συνδέσῃ τὰς ὑπογείους ῥᾳδιούργιας τοῦ πονηροῦ πρέσβεως μὲ τὸ νυκτερινὸν συμβάν τοῦ παρεκκλησίου. Απέπεμψε τὴν θυγατέρα του μὲ ἀκριβεῖς ὁδηγίας περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐπρεπε νὰ ρύθμισῃ τὴν διαγωγὴν της, εἰπὼν πρὸς αὐτὴν ὅτι τὸ ἔργον τὸ ὑποίον ἀνελάμβανεν ἡ τον σπουδαῖον, καὶ ἀνέλογος ἐπρεπε νὰ ἦναι καὶ ἡ ἐπιμέλειά της, καὶ, μετὰ ταῦτα, ὥραν πολλὴν ἔθυθισθη εἰς τὰς νέας σκέψεις, δισας ἐγένιησεν εἰς τὴν κεφαλήν

‘Ο δούκ τοῦ Νορθουμπερλάρδ, προσπαθῶν νὰ πείσῃ τὴν βασιλίσσαν ράγαγρωσήν βασιλέα τὸν εἰό του.

του ή ανακάλυψες της λέδης Άστιγξ. Εφεραν δύμως εἰς αὐτὸν ἀντιπερισπεσμὸν αἱ πολυειδεῖς καὶ μηγάλαι φροντίδες τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων του. Μεταξὺ συμβάντων ἄλλων τῆς ἡμέρας του ἐκείνης, δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν τὴν ἀριξῖν ταχυδρό μου φέροντος τὴν λυπτήραν ἀγγελίαν διτὶ ἀ) ή βασιλόπαις Μαρία ἀνεγέρησεν ἀπὸ Κεννιγχάλ, ὅπου διοῦξ εἶχε νεωστὶ ἀποστέλεισι σῶμα στρατιώτικον νὰ τὴν συλλάβῃ αἰφνιδίως, καὶ κατέρρυγεν εἰς τὴν πολὺ ἀστραλεστέαν θέσιν τοῦ Φρεμπιγγάμ-Καϊστλε· β') ἀνηγορεύθη βασίλισσα εἰς Νορθίκ καὶ γ') εἰς δλα τὰ μέρη τὸ κόμμα τῆς ἀπὸ δραντίς ὥραν ηὔξανε... Ταχυδρόμοι ἄλλοι ξλύθων μετὰ ταῦτα, ἀναγγέλλοντες διτὶ οἱ κόμητες Βάθη, Σούσσεξ καὶ Οξφόρδ, διόρδος Γουεντγάρθ, διόρδος Κύριος Θωμᾶς Κορνουαλλῆς, καὶ διόρδος Εόρτος Γερνιγχάμ εἶχαν αηρυγχθῆ ὑπὲρ αὐτῆς.

Εὑρίσκετο εἰς συνομιλίαν μὲ τοὺς μυστικοὺς συμβούλους του περὶ τοῦ τε ἔπειτε νὰ γείνη εἰς τοιά τας σοθιράς περιπλοκάς, διτὸν νέος τις ἀκόλουθος τῆς λέδης Άστιγξ ἐζήτησε νὰ προσέλθῃ ἐνώπιόν του. Λάπ' αὐτὸν ἔμαθε τότε διτὶ ή βασίλισσα εὐρίσκετο εἰς μακρὰν συνομιλίαν μὲ τὸν πρόσδικον τῆς Ισπανίας εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγίου Πέτρου, ὅπου συνεθίζαν ιδίως νὰ ἐκελησιάζωνται οἱ κάτοικοι τοῦ Πύργου τοῦ Λονδίνου.

Χωρὶς νὰ περιμείνῃ ν' ἀκούσῃ τι περισσότερον, διοῦξ ἔδραμεν εὔθυς εἰς τὸ εἰρημένον παρεκκλήσιον.

(Ακολούθει.)

ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ.

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

(Συνέχεια τοῦ φυλλάδιου 41.)

Φυντασθῆτε τὴν ἀποφίξαν μου! εἰδὸν δύντα ζῶντα σχῆματος τοσοῦτον παραδόξου ὥστε μόλις ή φαντασία μου ἐδύνατο νὰ τὸ συλλάβῃ θονθουμένην ἔτι καὶ ὑπὸ τῶν ὁρθαλμῶν μου. Ήσαν χιλιάκις διαφανέστερα τοῦ καθαροτέρου κρυστάλλου, χιλιάκις ἐλαφρότερα τοῦ φύινοπωρινοῦ φύλλου τοῦ φερομένου ὑπὸ τῆς πνοῆς τοῦ ἀνέμου. Ἐπέφαμον διοισθαί νοντα τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀτμοσφαῖρας ὡς τὰ φωτεινὰ ἔκεινα μετέωρα ἀπερὶ κατὰ τὸ ἐσπέρας λαμπρᾶς θερινῆς ἡμέρας ἐμπνέουσι φύκην ή θαυμασμὸν εἰς τὸν ὁδοιπόρον. Οἱ ὁρθαλμοὶ τῶν ηγαζῶν δι' ὄχρᾶς τινος λάμψεως, καὶ περὶ τὸ διαφανὲς σῶμά των ἐκυμάτουν μακραὶ ἐξ ἀτμοῦ ἀργυροειδεῖς ἐσθῆτες ὃν αἱ κυματοῦσαι πτυχαὶ διέγραφον τὰς ἀσρειδεῖς μορφὰς των. Αἱ κόμμαι των κατήρχοντο μέχρι τῶν γονάτων καὶ εἰς τοὺς κυματισμούς των ἐφανοῦντο ὡς φλόγες ἀνευ φωτὸς ἡ χρώματος.

Διέκρινα ἀκριβῶς ὄντα ἔχοντα ἀπεραλλάκτως μορφὴν γυναικῶν, ἀλλὰ καλλονῆς ἀληθῶς οὐκανίας, διότι οὐδὲν ἐνέφανεν ἐν αὐταῖς τὰς δυστυχεῖς ἀσθενεῖας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Οἱ ἄνδρες εἶχον καρακτηριστικωτέρας μορφὰς, ἢν ἔλειπε δέ ή ἐπὶ ποὺ

προσέπου των ἐπικρατοῦσα μελαγχολία, θὰ ἐφανοῦντο ἐντελῶς ἀγγελοι.

Πάντες ἔκρατουν λύραν ἐξ ὅλης ἡττον διαφανοῦς παχυλοτέρας τοῦ σώματός των, καὶ καταπενεμένην, ὡς ἔφαντο, ἐκ συμπεπυκνωμένου ἀέρος. Ἡδονή, καὶ ἀν καὶ δὲν ἐνόυν τὰς λέξεις των, ἡ μυστηριώδης των μουσικὴ εἰσέδμεν εἰς τὴν καρδίαν μου, μου, ἡ μελαγχολικὴ των φωνὴ ἐνοῦστο ὑπὸ τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἔχυσα δάκρυα.

— Οὗτοι εἰσὶν ἀγγελοι ψάλλοντες τοὺς ὕμνους τοῦ Κυρίου, εἴπον πρὸς τὸ πνεῦμα.

Οὐχὶ, οὐχὶ, μοὶ ἀπεκρίθη εἰσὶν πλάσματα θλιβόμενα διὰ τὰς ἀτελείας τοῦ γένους; των, καὶ ἀδοντά τὴν θλίψιν των. «Διατή, λέγουσιν, ἡ φύσις μᾶς κατεσκεύασεν ἐξ οὐρίας τοσοῦτον ἀκατεργάστου, τοσοῦτον θερίας; διατή κατέλεισε τὴν διάνοιαν μας ἐντὸς φλοιοῦ τοσοῦτον ἀκαθάρτου ὡς ὑπὸ τοὺς πόδας μας ἀήρ; Φεῦ! εἰμεθα καταδεδικασμένοι ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης νὰ ἔρπωμεν θρέψας ὑπεράνω τῶν νεφῶν, καὶ οἱ ὁρθαλμοὶ μας μόνον δύνανται νὰ ὑψώσωσι τὴν ψυχήν μας πρὸς τὸν οὐρανόν.» Τέλος, ἀγαπητέ μου μεμψιμοιρύσι, διότι εἰσὶ κατεσκευασμένοι ἐκ τῆς κόνεως τοῦ ἀέρος, καὶ διότι εἰσὶ πλάσματα ἀμερφα καὶ υλικά.

— Πῶς, πλάσματα υλικά! καὶ δύμως ἀν δὲν εἶχον ταῦτα τὰ μαγικὰ δίοπτρα, δὲν θὰ ἔθλεπον οὔτε τὸν τόπον διν κατέχουσι!

— Εἰσὶ καὶ οὗτοι ἀλλὰ δύμως ὅλη ὡς σὺ, ἐπὶ τῇ μόνῃ διαφορᾷ διτὶ δὲν ὑπάρχει συναρμολογία διανοητῆ μεταξὺ τοῦ φωτὸς καὶ τῆς οὐσίας των.

— Πνεῦμα νὰ γίνω, ἀν ἐννοῶ μίαν λέξιν ἐκ τῶν ὅσων μοὶ λέγεις.

— Ίδού καὶ αῦθις ἔλλειψις τῆς ἐπιστήμης. ἀκούσον· πρόπει κατὰ πρῶτον νὰ γγωρίσῃς διτὶ τὸ φῶς δὲν εἶνε φωτεινὸν, διὰ νὰ ἐννοήσῃς τὴν φυσικὴν κατασκευὴν τῶν Παλλασίων.

— Αἴ! τοῦτο εἶναι πολύ.

— Καὶ δύμως τοῦτο εἶναι ἀλήθεια εὐκολώτατα εὐρισκομένη κλεῖστον τὸν θάλαμον διν κατοικεῖς εἰς τρόπον ὅστε νὰ ἀρήσῃς νὰ διέλθῃ μία μόνη ἀκτὶς ἀλιακὴ δι' ὅπης ἀνοιχεύεταις προηγουμένως εἰς τὸ φύλλον τοῦ παραχύρου σου. Θὰ ἔδης τὴν ἀκτίνα ἐκείνην νὰ φωτίσῃ τὸ μέρος διτὶ θὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ δικέδου δι' ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἔδης εἰς τὸ μεταξὺ τῆς διαβάτεως της ἀπὸ τῆς ὑπῆς μέχρι τοῦ πεφωτισμένου σημείου.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθές.

— Άρα ἡ ἀκτὶς δὲν εἶνε φωτεινὸν ἀφ' ἔσυτης; τὸ σχηματίζον αὐτὴν ὁρεστὸν διὰ νὰ γίνῃ φωτεινὸν πρέπει νὰ εὑρεθῇ εἰς συνάρφειαν μετά τινος υλικῆς ἐπιφανείας καὶ νὰ συγκερασθῇ χρυσικῶς μετ' αὐτῆς. Ενταῦθα, εἰς τὸν θάλαμόν σου ή ἀκτὶς θὰ ρίψῃ ὀλίγον φῶς συγκεχυμένον, διότι θὰ εὑρεθῇ εἰς συνάρφειαν μετά τῆς υλικῆς ἀτμοσφαῖρας τῆς πληρούστης τὸ οἰκημάτος σου. Ήλλαγματικά πρᾶξον κατ' ἀλλον τινα τρόπον, διὰ νὰ ἀποφύγης πάσσων ἀμφιβολίαν. λάθε πυξίδα στεγανῶς κεκλεισμένην. ἐκκένωσον τὸν ἐν αὐτῇ ἀέρα διὰ πνευματικῆς ἀντλίας καὶ κάλυψων αὐθις αὐτὴν διὰ σώματος μαίλανος καὶ πυκνοῦ ἀνοιξόν εἰς τὰ κάλυμμα τοῦτο διό τοῦ ἀπὸς ἀπέναντι τὴν